

Životní příběh.

Jsem své mamince velmi vděčná, že si vedla deník a já nyní mohu psát už od mého narození.

Moje maminka dlouho toužila po dítěti. Ve čtyřiceti osmi letech se její sen splnil. V Pražské nemocnici na Vinohradech se jí narodila krásná, zdravá holčička, dala jí jméno Verunka. Dlouho děťátko mamince nepřinesli ukázat, až se s obavami zeptala sestřičky. „Kdepak nemocná“, divila se „ta je úplně v pořádku a je tak kouzelná. My jsme tam do ní všichni zamilovaní...“ Ty dny probíhala v Praze revoluce. Maminka si o tom psala deník a byla nešťastná z toho že se svou holčičkou stále nemůže dostat domů. Až se najednou v nemocnici objevil její žák-Mirek . Přišel ji navštívit a řekl: „teto budeš do patnácti minut sbalená, seženu ti taxíka.“ Mirek na motorce odjel domů a maminka si v taxíku vezla maličkou Verunku. „Za chvíli nás budou stavět, nebojte se to bude běžná kontrola,“ vysvětloval vlídný hlas taxikáře. Skutečně, zanedlouho uviděli stát u okraje silnice dva ruské vojáky. Taxikář okamžitě zastavil a otevřel dvířka. Vojáci přišli blíž a namířili pušky dovnitř auta. Maminka odhrnula plenu a oni uviděli děťátko. Potom si maminka pomyslela tahle holčička bude mít nevšední život. Doma ji čekalo topení v kamnech, která často kouřila a první koupání Verunky. Naštěstí kolem sebe měla hodně lidí, kteří jí ochotně pomáhali. Byl to její žák Mirek, jeho přítelkyně Dita a sestřička Dity Anička. Maminka mě vychovávala sama. Občas k nám do Klánovic jezdil Zbyněk, její bývalý manžel, ten mně nahrazoval tátu. Brzy jsem si ho oblíbila i když to nebyl můj vlastní otec. Naše štěstí rodinný domek a zahrádka bylo ohroženo. Úředníci z národního výboru maminku nutili, aby domek prodala a odstěhovala se do bytu v Praze na Žižkově. Jedna úřednice ženila syna a potřebovala pro něj dům. Jako záminku si vzali, že maminka nemá peníze na údržbu domku. Jednou řekla maminka: „No tak mě pane předsedo vyhodte z mého domu s dítětem na ulici.“ „Oni nám chtějí vzít domeček,“ řekla jsem jednou mamince, když mi byly tři roky. Napětí a strach se na mě už tehdy silně přenášelo. Po letech jsem se dozvěděla, když už jsem byla dospělá od bývalého úředníka z národního výboru, že nějaká osoba, která dosud žije usilovala prý o to aby se maminka dostala do psychiatrické léčebny a já do dětského domova. Ale zase přišlo období kdy byl klid. Maminka se o mě pečlivě starala a když přišlo krásné jaro, tak jsme spolu trávili hodně času v zahrádce. Maminka často prala a věšela prádlo venku, když je suché sbírala tak krásně vonělo vzduchem. Také myla nádobí venku a nechávala je okapat a uschnout na plechu v slunci. Na jaře mívala maminka zdravou barvu a bývala opálená. Já jsem si hrála v zahrádce a dívala se na kytičky, které před lety zasadil Zbyněk. Rozkvétaly tam ostrůvky bílých a vínových dymnivek, hvězdice lesních sasanek. Petrklíče, modré ladoňky. Po cestičkách jsem si vozila medvěda Davídka - Hubeňoura v malém bílém kočárku. Nebo jsem si pletla věnečky z květin a jezdila na koloběžce. Někdy jsem zašla také k sousedům hrát si s o rok mladším Matějem. Večer jsme se dívaly s maminkou na barevná světýlka jak blikají nad Prahou. Maminka mi vyprávěla veselé příběhy o černokněžníkovi Čáryfukovi a třech psičcích, které si sama vyvzpomínala a mně se moc líbily. Měla jsem svou maminku moc ráda, to se projevilo jednou když jsem si hrála ve své postýlce v podkroví. Vybavuji si, že jsem z rádia slyšela písničky, když najednou jsem začala křičet. „Mami, mami pan Gott pívá, má láska dává „ Věděla jsem jak moje maminka tuhle písničku miluje. Ona přerušila svou práci a hnala se po třech schodech nahoru. Myslela, že se mi stalo něco zlého. Jaké překvapení pro ni bylo, když zjistila, že jsem ji volala kvůli písničce. Dobrá starší sousedka, svobodná slečna, která neměla vlastní děti si mě velmi zamilovala. Dala jsem jí dala jméno Jájika. Milá stará paní mě navštěvovala každý den. S láskou pro mě vařila a pekla. Dívala se jak jsem jedla Vždycky ji moc potěšilo když mně jídla chutnala. Jak musela maminka do Prahy odvádět domácí práci nebo k lékaři, dobrá Jájika mě vždycky hlídala. Předčítala mi z dětských

časopisů, povídala si se mnou. Jednou mně vyprávěla maminka báseň o Tomanovi a lesní panně. Potěšilo ji když se vrátila co jsem na poličce vytvořila. Rozcupovala jsem zelený chemlon, mezi něj tu a tam jsem položila barevné průsvitné korálky a doprostřed postavila dřevěného jelínka a na něj posadila panenku a z chemlonu jsem udělala dlouhé vlásky. Už v raném dětství se projevovalo jak jsem tvořivá. Když přišly vánoce chystala pro mě Jájika dárečky. Potom jsme trávily vánoce společně s maminkou. Dodnes mám schovanou vánoční ozdobu od Jájiky - skleněnou chaloupku. Na velikonoce jsem dostala od Jájiky pomlázku. - čokoládové zajíčky. Maminka jednou Jájiku vyfotila, jak ji objímám. Z té fotky vyzařuje láska, veliká láska obou. Jájika chodila se mnou na louku, tam mě učila různé hry z travin a květin. Jednou když byl 1. Máj, tak kvetly stromy a zářilo slunce a obě jsme šly do průvodu, Jájika se mnou. Lidé a děti nosily duhové, barevné lampiony. Byly to krásné, nezapomenutelné chvíle. Já jsem Jájiku milovala. Až po letech, kdy už Jájika nežila, řekla mně maminka „Jájika tě měla taky proto tak ráda, že ty jsi nikdy neřekla. Co to máš na těch zádech.“ Ano nejkrásnější je pro nás ten koho milujeme. Proto jsem si nikdy nevyšla deformace páteře Jájiky. Dobrá žena zemřela když mně bylo deset let. Když mně byly čtyři roky tak mě přihlásila maminka do soutěže, protože jsem hezky malovala. Ráno, než jela se mnou odvádět práci dala na podstavec papír a připravila vodové barvy a řekla: „ Namaluj něco do soutěže.“ Namalovala jsem dvě děti v pohybu. Když maminka se mnou přišla do velkého sálu, kde probíhala soutěž tak řekla, že raději odejdeme Verunka nemůže vyhrát, vždyť jsou tu celé školky a školy, ale zůstaly a vyplatilo se jim to. Paní z poroty vyšla na stupínek a řekla: „ Nejvíce se nám líbil obrázek holčičky Verunky z Klánovic. Jak kluk a holka tancují. „Tak jsem vyhrála první cenu. Za Jájikou chodil na návštěvu její synovec blondáček Petr. Moc se mi líbil a zamílovala jsem se do něj. Petr mně jednou přinesl krásné bílé letadlo a kolekci z mléčné čokolády Modrá hvězda. Petr byl moje první velká láska. Psala jsem mu také pohledy a dopisy. Milý Petříčku, ne aby jsi si myslel, že jsi osel, když je na pohledu osel. Ještě než jsem šla do školy napsala jsem svoje první pohádky na starém americkém psacím stroji. Do šesti let než jsem šla do školy, tak jsem měla šťastné dětství. Maminčina kamarádka – učitelka měla dvě dcery Ditu a Aničku. Anička mně nahrazovala starší sestřičku. Hrály jsme si spolu, běhaly v loukách. Šly na Matějskou pouť. Jednou jsem zlobila a s Aničkou jsme se pohádaly. Ale večer jsme se zase udobřily a Anička mě nosila na ramenou. Druhý den ráno jsme se se dozvěděly otřesnou zprávu. Anička při autohavárii zahynula a Dita byla těžce zraněná. Jely s chlapcem autem do kina, on nedal přednost autobusu...Slyšela jsem jak maminka Aničky mluví o kabelce od krve. Ve škole už v první třídě se objevila šikana, tou jsem začala velmi trpět. Také asi proto jsem si za své kamarádky vybrala romská děvčátka Eriku a Adrianu. Chodily jsme spolu na procházky a plavat k rybníku. Zpívaly mně romské písničky a nikdy mě neponižovaly a neurážely jako moje spolužačky ze školy. Moc se těším na prázdniny. Poslední den školy jsem přinesla na vysvědčení samé jedničky. Za odměnu mě maminka vzala na čtrnáct dní do Krkonoš. Jedeme spolu vlakem, díváme se oknem plny nadšení na rozkvetlé louky, vidíme smolničky, kopretiny a kohoutky. Na stolečku ve vlaku sedí malá panenka.

Začala jsem si psát deník, tak z něj čerpám a pokračuji deníkovou formou.

V Krkonoších u horských pramíků se maminka zastaví a říká: „ tady žijí skřítečkové.“ Věřím tomu a moc se tím těším. Představuji si živě malé rozkošné postavičky skřítečků, úplně je vidím v kořenech porostlých mechem, nebo v malých tůňkách, kde rostou trsy kapradí a náprsníky. Vykukují z kouzelných zákoutí. Mají zelené nebo fialové kabátky, pruhované punčošky a škorně. Jsou veselí skotačiví a dovádí. Některé ty horské skřítečky jsme si přivezly domů. Potom chodíme do polí a luk za naším domkem trhat červené a žluté mirabelky a také tam se setkáváme se skřítečky. Rozhrnou větve stromů, smějí se na nás a svými dlouhými prstíčky ukazují na ty nejlepší a nejvyzrálejší plody. Z polí a luk přicházejí skřítečkové do naší zahrádky a pomáhají nám pěstovat květiny, keře a stromy. Vytvářejí tam tajuplná kouzelná zákoutí , jaká se někdy vidí ve volné přírodě, kde člověk zůstane užaslý nad tou nezměrnou krásou. Třeba po bouřce v naší zahrádce ohnuli skřítečkové mladou mirabelku, když byla obsypána červenými plody a tak větve zůstaly skloněné a vytvořily bránu. Na jaře když brána rozkvétá tak je nádherná. Nemusíme pracně pěstovat

a stříhat květiny a keře. Pod ručičkami maličkých skřítečků, pomocníčků vykukují něžné hlavinky sněženek a bledulek, zářivě žluté talovíny. Rozkvétají šípkové keře se spoustou vonných květů, rozrůstá se břečťan. Skřítečkové se také starají o lesní stromy v zahradě. V létě přilétají motýli a sedají na záplavy zlatých malých slunečnic – kolotočníků. Maminka mě preventivně zapsala na dětskou psychiatrii, protože můj otec byl duševně nemocný. Chodíme spolu k paní doktorce Čěškové. V čekárně je hodně hraček a to se mi líbí. Nejprve si do ordinace bere paní doktorka mě a potom moji maminku. Vyprávím paní doktorce jak jsem ve škole nešťastná, o šikaně, o dětech které mi ubližují. „Kdyby jsi měla přání, které by se ti splnilo,“ ptá se paní doktorka. „Chtěla bych zmenšený svět.“ Nosím na dětskou psychiatrii své obrázky. Některé si vystavila paní doktorka na nástěnce. Také jsme se někdy s maminkou zastavily u paní doktorky Trnkové, kolegyně paní doktorky Čěškové. Paní doktorce Trnkové se moc líbí jak maluji a jeden obrázek si nechala otisknout ve své knize. Někdy jsem slyšela od lidí, že moje maminka je starší, že může onemocnět a umřít. Bojím se toho. A protože mě maminka vede k víře, tak se modlím k Pánu Bohu, aby maminka žila a já nemusela jít do dětského domova. A kdyby se to stalo a já tam přece musela jít, tak prosím Pána Boha, aby si mě někdo odtamtud vzal. Vždycky nežiji s maminkou v pohodě. Někdy se neshodneme, já se začnu rozčilovat a také někdy trucovat a maminka mívá po takové scéně nepříjemné pocity v hlavě. Nervově jí z toho není dobře. Na mě to také silně působí, trápím se tím, protože mám maminku moc ráda a nerada ji vidím nešťastnou. Školu snáším těžko. Děti se ke mně chovají stále hůře a některé učitelky místo toho, aby své žáky napomenuly, je v šikaně ještě podporují. Jednou při hodině zpěvu řekla zlomyslná učitelka: „Pojd' blíž až na stupínek ať se můžeme všichni pobavit jak falešně zpíváš.“ Další prázdniny jedeme s maminkou zase do Krkonoš, ale tentokrát si nemohu pobyt moc užít. Trápí mě vtíravé obsedantní stavy. Vždycky se musím dotknout nějakého stromu. Mám pocit, že kdybych to neudělala, mohlo by se stát něco zlého. Také doma mám zase jiné stavy. Bojím se, že jsem spolkla jehlu nebo jiskru z kamen i když to není pravda. Špatný kolektiv ve škole způsobil, že se mně zhoršuje psychický stav. O prázdninách jsem téměř přestala jíst. Ale dostaly jsme dopis z filmových laboratoří Barrandov. Před časem jsem se zúčastnila konkurzu na film „Lucie postrach ulice.“ Do tohoto filmu mě sice nevybrali, ale napsali mně abych se dostavila na natáčení filmu „Julek.“ Ve filmových ateliérech se mi moc líbí. Seznámila jsem se tam také s mladičkým Filipem Renčem. Dostala jsem roli Anety - náhradnice. Jezdím s maminkou na natáčení každý den. Cítíme se tam moc dobře. Dobrý kolektiv lidí a děti na natáčení způsobil, že se uzdravuji a zase mohu jíst. Maminka mě zapsala do lidové školy umění. Učitelka je milá a vlídná, učí nás malovat z fantazie a také nám ukazuje nové techniky malby. Někdy posloucháme pohádku z magnetofonu a potom malujeme postavy a zvířátka z příběhu. Když přijde jaro natrhá vždycky maminka krásnou kytičku a já ji přinesu paní učitelce. Ta když spatří bledule, sněženky, sasanky, krokusy a podléšky je okouzlena a říká: „Je to možný.“ Když jsem ukončila osmou třídu základní školy dostala jsem posudek. Maminku překvapilo, že některé údaje v něm byly nepravdivé. Po dokončení deváté třídy základní školy začínám chodit na odborné učiliště se zaměřením prodavačka drobného zboží. Ke konci školního roku jsem se dozvěděla, že je možný přestup ze školy na školu. Protože jsem si přála chodit na uměleckoprůmyslovou školu, tak jsem tam podala přihlášku. Při tom pracuji jako uklízečka, tohle zaměstnání jsem volila proto abych mohla při denním světle malovat a připravovat se na zkoušky. Den kdy jsem udělala zkoušky jsem šťastná, všechno se mi podařilo. Za nějaký čas jsem dostala ze školy dopis. Píší, že mě pro velký počet uchazečů nemohou přijmout. Je to pro mě velké zklamání. Ještě jsme zašly s maminkou za ředitelem, ten jen sklonil hlavu. Lidé říkají, že jsem vyrostla v krásnou dívku. Maminka o mně říká, že jsem výjimečná a moc se o mě bojí. Našla jsem si zaměstnání jako technická kreslička ve vývojovém oddělení výzkumných ústavů v Běchovicích. Dostala jsem se do kanceláře kde není hodná kolegyně, která se ke mně chová hrubě. Jsem ráda když mě přeřadí. V práci se mi nelíbí a tak jsem zašla do ÚLUVU. Tam se setkávám s náměstkem a ten mi radí, abych zkusila pracovat se dřevem, nebo s látkami. Vybrala jsem si textil a začínám šít hračky, vodníčky, čerty, šašky a panenky. Pudlíka a panenku mám jednou vystavené v dětském domě. Dovedu pěkně sladit barvy, například vodníčkům jsem ušila zelené kalhotky i kabátek a lemovala je fialovými prýmky. Na hlavu jsem jim posadila klobouček. V práci mívám často virózy a teploty. Závodní lékař se

domnívá, že teploty jsou nervového původu a posílá mě na psychiatrii. Tam se po prvé setkávám se vzácnou bytostí – paní doktorkou. Rozhodla jsem se, že si najdu jiné zaměstnání. Nyní zastupuji kolegyni v jiném oddělení. Vedoucí mi práci dostatečně nevysvětlil, tak nevím jak mám všechno správně dělat. Když něco nedokončím, tak se najednou v kanceláři rozletí dveře a v nich se objeví rozzlobený náměstek který na mě bezcitně řve. Je to strašný řev. Jsem úplně paralyzovaná, nemohu se hnout z místa. Vracím se domů smutná. “ Ty nemáš radost, že máš dovolenou, „ diví se maminka. Nemohu v noci spát a začínám dělat různé dechové cviky. Potom mám pocit, že jsme se s maminkou obě zbláznily. Myslím, že je to konec, děsivý konec mého života. Tak seberu všechnu sílu a vezmu si nějaké prášky. Maminka jde pro pomoc. Přijela záchranka, odvázejí mě na čtvrtou internu ve všeobecné fakultní nemocnici. Tam mně vypláchnou žaludek a hospitalizují. Druhý den mám pocit, že umírám. Je to příjemný pocit, že stoupám vzhůru do nebe, kde jsou andělé. Pak se mně zdá, že jsem d’ábel, že za všechno zlo co je na světě mohu já. Je to strašná představa, navazuje na výklad bible, který jsem měla před nedávnem. Jsem přesvědčena, že jsem d’ábel, hrůzný d’ábel, že nebudu moci nikdy spát. Večer mně píchli injekci a já mám oči do široka rozšířené, vím, že lék nezabere. Křičím. Přikurtovali mě. Nespím celou noc a mám pocit že se moje tvář mění, že porůstám chlupy a že tak budu muset chodit po světě mezi lidmi, že to bude trest za to, že jsem d’ábel. Sestřička mi řekla, pan doktor se ptá jestli jste neměla úraz hlavy. Můj ošetřující lékař se rozhodl, že mně pošle do Bohnic. Když mě chtějí odvézt, tak běžím za ním a volám: „ Pane doktore prosím vás, prosím vás. „V léčebně jsem se dostala na pavilon 18. Cítím se tam hrozně zoufalá a bezmocná. Mám pocit, že musím umřít, aby byli ostatní šťastní. Když mám záchvat píchli mi injekci a po jednom takovém záchvatu přestávám na chvíli vidět. Sedím na chodbě, kolem jde sestřička. „vy jste paní Dorinka? Ptám se“ Naštěstí se lékaři rozhodnou mě přeložit na pavilon 23 do P.C.P Tam se začínám cítit lépe i když ještě přicházejí velmi těžké a beznadějně chvíle. Jsem hospitalizovaná na jednotce intenzivní péče. Tam začínám zase malovat i když moje obrázky zpočátku připomínají spíš astrální zjevy pomáhá mně to. Dostávám silné léky. Pozvolna si přestávám myslet, že jsem d’ábel. Přeložili mě na otevřené oddělení. Na pokoji leží dívka. Pomyslím si, že ta milá dívka je anděl a jak musí být šťastná proti mně. Dívka se jmenuje Alenka a má maličkého chlapečka. Chodíme spolu na procházky Bohnickým parkem a až na konec kde v zahrádce kvete plno pestrých letniček. Povídáme si spolu, ale delší hovor mě ještě moc vyčerpává. Jedeme na výlet do Trojského zámku. Uvnitř zámku je mně moc špatně. Dostala jsem tam šířavou krutou žízeň po psychiatrických lécích. Také tam mám pocit, že se nikdy neuzdramím. Jezdím už na propustky domů a sama se vracím zpátky. Při jednom návratu jsem potkala svého ošetřujícího lékaře v parku. „Pane doktore mám depresi,“ sděluji mu. „ To je zakončení onemocnění,“ řekl. A měl pravdu. Skutečně jakoby zázrakem se začínám uzdravovat. Kdo mě vidí nikdy by nevěřil, že jsem byla tak vážně nemocná. Chodím parkem s Alenkou a jsem šťastná. Líbí se mi i návraty z procházek na oddělení. Dokonce se raduji z pobytu na pavilonu 23. Konečně je tady poslední den – loučení. Pan doktor hraje na kytaru a zpívá moji oblíbenou píseň – Růže z Texasu, ostatní pacienti se k němu přidávají. Maminka si pro mě přijela a spolu se vracíme domů. Tam nás uvítá náš pudlík Geoffrey. Mám spoustu plánů co budu dělat, malovat, šít textilní hračky, psát si deník a upravovat místnosti v domě. Mám pocit, že radost kterou cítím mohu vysílat do vesmíru a že je toho zapotřebí. Někdy jsem tak šťastná, že se mi zdá, že to štěstí nemohu unést. Pustila jsem se do úprav v domě. Sama jsem vymalovala místnosti i schodiště. Lakují hnědým palisandrem schody. Šeříkovou barvou natírám podlahu v obývacím pokoji a v hale barvou okrovou. V podkroví maluji na dlouhý balicí papír skřítečky v lese. Na gauč jsem dala vypraný zlatý přehoz s polštářky a mezi ně jsem posadila panenky a plyšáky z mé sbírky. Vytvořila jsem krásný útulný pokoj. Maminka užasla, když jsem ji tam zavedla a ona otevřela dveře a místnost poprvé uviděla. Chodím do knihovny, tam si půjčuji knihy starých mistrů a s nimi se nechávám inspirovat. Dokoupila jsem si papíry a akvarelové barvy a začínám malovat. Maluji podle skutečnosti i z fantazie a také podle fotografií. Potom jezdím za lékaři ukazovat jim své obrázky. Je to moje radost. Šiji také nové textilní hračky. Vodničky šiji nejraději. Když loutku dokončím a dívám se na ni, tak je to zvláštní krásný pocit, jako zrození nové bytůstky. Maminčin bývalý manžel který mně nahrazuje otce zařídil krásně tři místnosti v domě a udělal pro nás obě mnoho dobrého. Já jsem pochopila, že k mamince nebyl

vždycky hodný a, že jejich vztah není ideální. Do Újezda přijel Britský lektor a maminka chce, abych se přihlásila do kurzů na angličtinu. Prosím maminku, abych tam nemusela chodit. Jako bych vytušila blížící se nebezpečí. Vysvětluji mamince jak jsem nyní šťastná. Už není volné místo, jako by někdo nechtěl abych tam chodila. K vůli mamince jdu ještě za ředitelem školy a ten mi vyhoví. Laurence je velmi sympatický, mladý lektor ze Skotska a já se brzy stávám jeho oblíbenou žačkou. Maminka z toho má velkou radost. Před lety, ještě jako mladá dívka žila nějaký čas v anglické šlechtické rodině. Velmi si zamilovala tu zem i tamní lidi. Toužebné přání mojí maminky je, abych se se skotským lektorem sblížila. Namalovala jsem Laurencovi krásnou vánoční kartu na které je tvář děvčátka a zimní květ. Také jsem mu navrhla, že by ho moje maminka mohla učit češtinu. Potom jsem ho pozvala k nám. Britský lektor pozvání přijal a souhlasil s hodinami češtiny. Tak se vidáme častěji. Laurence po jedné hodině češtiny řekl, že by rád se mnou jel do Prahy. Měla jsem radost. Výlet do Prahy byl krásný. Někdy také chodíme na procházky do polí a luk v Klánovicích se štěnětem afgánského chrtá, kterého si pořídila sousedka. Malý chrt se nedostal do dobrých rukou. Často bývá zavřený v kleci a já se mu snažím nějak pomoci. Stalo se to co si maminka toužebně přála. Britský lektor a já jsme se do sebe zamilovali. Jezdíme spolu často do Prahy a chodíme spolu do filmového klubu. Nyní je Laurence na prázdninách ve Skotsku, ale píše mi každý týden dopisy. Po návratu se k nám do domku nastěhuje. Všechno vypadá nádherně, kdyby mně Laurence nenapsal jednou dopis ve kterém mě upozornil, že měl nešťastné dětství a proto může být někdy ke mně krutý, necitelný a cynický. Také psal, že jeho otec byl těžce duševně nemocný. U Laurence se také začínají projevovat psychické problémy a sklon k alkoholu. Je často unavený, stěžuje si, že ve škole špatně učil, je náladový. Jednou mně řekl, že odjede na několik let studovat do Británie. Miluji ho a nechci ho pustit. Nepohodli jsme se a přestáváme spolu mluvit. Zatímco Laurence sedí u stolu a poslouchá hudbu rozevívá a zavírá nůž, vypadá zlověstně a čiší z něj veliký chlad. Večer usínám v jeho blízkosti a ani si neuvědomuji jaké mně hrozí nebezpečí, protože jsem se dozvěděla od psycholožky že je Laurence psychopat. Jednou vypil víc alkoholu a potom začal křičet urážky na moji maminku a chystal se ji napadnout.. Mně se podařilo tento útok odvrátit. Ale jen s tou podmínkou, že musím vedle něj v zahradě nehnutě sedět, nepouští mě ani pro oblečení, i když je mi zima. Je mi divné, že má lektor tolik kamarádů a dává jim přednost přede mnou při setkání o svátcích. Podařilo se mi zjistit, že Laurence je orientovaný také na muže. Lektor má rozepsaný dopis pro jednoho ze svých kamarádů a nechal ho ležet na stole. Maminka, která už něco tuší si dopis přečte. Laurence píše, že svatební zvony budou zvonit, až se z mé holčičky stane přes noc dědička závratného jmění. Jednou jsem mu řekla o restituci, kterou měla moje maminka na Moravě, ale právník nám oznámil, že nic nedostaneme zpátky. Žena nelituje, že dopis přečetla, může tak ochránit svou dceru i sebe. Když mně to prozradí, tak uvažuji, že s Laurencem rozejdu. Mluvím o tom ještě se svou paní doktorkou, svěřuji se jí, že konec vztahu bude pro mě bolestný. Paní doktorka namítá, že budoucnost vidí ještě bolestnější. Tahle slova paní doktorky rozhodla. Vím, že vztah musím ukončit, pokud nechci být v životě nešťastná. Počkala jsem až Laurence odjel na prázdniny do Skotska. Potom vystihnu příhodný okamžik a napíšu poslední dopis, že vztah končím. Laurence ani jeho matka se nechtějí snadno vzdát. Píší mi jeden dopis za druhým. Také přijeli do Prahy. Laurencova matka mě vyhledá doma. Vyčítá mně přesvědčuje mě, syčí na mě jako had, jako opravdová zmije plná jedu. „Musíš být k Laurencovi tolerantní, já jsem také byla, když můj manžel mířil puškou z okna...“ Mně se po tom výstupu udělalo špatně od srdce. Její chování mi vybavilo scénu, kterou mi udělala během výletu ve Vídni, kde jsme byli i s Laurencem. Už nikdy, nikdy od té chvíle nechci žádného z té rodiny vidět. Vztah s Laurencem si ale vzal daň, už nejsem tak šťastná, jako když jsem se uzdravila a vrátila z P.C.P. Pořádila jsem si tři pejsky. Zlatého retrívra Grinečka, malého anglického chrtíka vipeta Carry Prince a trpasličího pudlíčka Billona Piera. V té době žil ještě agresivní pudl Geoffrey. Ráda se dívám když se celá smečka žene naší zahradou. Grineček a Carry Prince si rádi hrají na pískovišti – vyhrabávají tam díry. Grineček si u kůlny poblíž tůňky našel místo kam si nosí svoje hračky, míčky, špulky nití, starou panenku. To jsou jeho poklady. Ale je to také ničitel, ničí hodně věcí, napsala jsem si jednou seznam škod. Rozkousaná klepačka na koberce, tyrkysovo modrý medvídek, skalpovaná panenka, vařečky a boty. Jezdíme za naší paní doktorkou na psychiatrii. Ta sedí u stolu a s úsměvem nás vítá. Vztáhne k nám ruce a pak nás vyzve

abychom se posadily. Cítíme se všichni tak dobře když si spolu povídáme. Bezpečí je v ordinaci, klid a radost. Když se paní doktorka usměje celá se rozzáří a já mám pocit jako by byla andělskou bytostí. Povídáme si dlouho. Potom když se chystáme odejít, paní doktorka vstane a rozloučí se s námi. Když jdeme domů kolem zahrady paní doktorky jsme šťastné, jako vždycky když od ní odcházíme. Zase nám vnesla do duše mír a krásné pocity. Obě se těšíme slovy která jsme slyšely u paní doktorky. Jednou hodil někdo do zahrady kde je domek s ordinací malé roztomilé, ale nemocné štěňátko. Paní doktorka se ho ujala a vyléčila ho. „Vítám vás“, usmívá se paní doktorka pokyne jim kam si mají sednout a řekne vlídně „povídejte.“ Je jaro venku kvete třešeň a okny vniká světlo. Paní doktorka umí naslouchat, porozumět, vcítit se do duše druhého. „Verunko to je krásný obrázek“, dívá se na něj lékařka. Pejsek spí na pohovce poblíž stěny. V ordinaci je čisto a uklizeno. Maminka se usmívá. Skláním se k psíčkovi a něžně si ho hladím. U paní doktorka se stávám ještě jemnější a ušlechtlejší. Vyprávím paní doktorce o svých nových třech pejscích. Potom nás paní doktorka vyprovází ke dveřím. Venku se s maminkou díváme na rozkvetlou třešeň. Víme, že je to skutečně nad všechno zlato a drahokamy co nyní máme ve své duši. Je to pocit štěstí za setkání s citlivou a laskavou bytostí. Můžeme jí svěřit své starosti, podělit se o radosti. Dává nám cenné rady. Ve městě si koupíme sušenky a u pekaře koláčky, sedneme si na lavičku pod svěží javory a v myslí stále máme tu krásnou doznívající návštěvu u paní doktorky. Když přijdeme domů těšíme se ze života. Zase maluji obrázky a vytvářím šperky z mědi. Maminka zase s chutí pere, uklízí a vaří. Tak plynou dny plné radosti pohody a štěstí. S maminkou si rozumím nejsme jen jako matka a dcera, jsme také dobré přítelkyně. Často si dlouho povídáme a téměř každý den je slyšet z domku šťastný smích. Chodím s maminkou do statku pro mléko, tam se vídáme se ženou zvláště oblečenou do dlouhé sukně. Už jsme s ní mluvily o výživě. Žena nám radí jaké potraviny kupovat. Také se setkáváme s jejím manželem a ten nám vypráví jak byla jeho žena nemocná a po léčích, že jí bylo špatně, tak začali s bylinkami a zdravou výživou a to jí pomáhá. Po několika rozhovorech s nimi jsme se s maminkou rozhodly, že přestaneme jíst maso. Dozvěděly jsme se také o Toulcově dvoře kde se prodávají biopotraviny a začaly jsme tam s maminkou jezdit. Do baťošků si dáváme bio brambory, kozí sýry a zeleninu. Je to nový zdravý životní styl a přináší nám oběma velkou radost. V Toulcově dvoře jsme se také seznámily s americkou dívkou a jejím zlatým retrieverem. Na cestu do Toulcova dvora se vždycky s maminkou moc těšíme. Vedoucímu obchůdku v Toulcově dvoře se líbí jak jsem do zdravé výživy nadšená. Manžel té podivné ženy v dlouhé sukni mě přesvědčuje abych přestala užívat psychiatrické léky. Tvrdí, že je nepotřebuji. A tak léky přestávám užívat. Nemáme hodné sousedy. Naproti bydlí babička s vnučkou a trápí zvířata. Nejprve to byly kočky, potom afgánský chrt. Jako štěně byl zavřený v kleci, kde se nemohl ani postavit. Nyní jsme navrhly matce majitelky chrta aby mohl běhat v naší zahradě. Tuto možnost využívají a pes se poprvé v životě proběhne. Běhá v kruzích a raduje se z pohybu. Za nějaký čas majitelka chrta a její přítel přehradily malý kousek jejich zahrady. Afgánský chrt je nešťastný, leží v ohradě za plotem a hrabe smutně pacičkou a kňučí. Nemohu se na to dívat a rozhodla jsem se napsat na ligu na ochranu zvířat. Pomohlo to. Potom afgána pustili, ale jen krátce. Druhá naše přímá sousedka je strašně zlá. Má byt v Praze a do Klánovic jezdí jen občas. Vždycky když přijede tak se hádá se svým manželem. Nemohu jí zapomenout jak se chovala ke své hodné nájemnici, kterou jsem měla ráda jako babičku. Jednou se sousedka Apolena tak rozzuřila jen proto, že Jájika měla za dveřmi stát kbelík s čistou vodou. Vodu jí vztekle vylila a tloukla klackem do Jájicích dveří a křičela hrubé nadávky. Jájika po tom výstupu dostala záchvat mrtvice a zanedlouho umřela. Apolena je krutá i k nám. Vadí jí starý plot, který patří jim. Vyhrožuje mně i mojí mamince, že jestli nedáme do určité doby udělat nový, tak starý rozboří. Napsala nám dopis, ve kterém stojí, že jsou v plotě rezivé dráty a že ohrožují jejich zdraví. Také napsala stížnost na místní úřad. Píše také různé stížnosti na další lidi v okolí. Když jsme sousedce vyhověly a staví se nový plot, tak z toho Apolena nemá radost, spíš naopak, dělá hysterické scény. Obě, já i maminka tím velmi trpíme. Sousedka také využila toho, že jsou ploty odstraněné, vnikla na naši parcelu a začíná tam vykopávat krumpáčem stromky, květiny a keře, také s manželem překopávají kořeny stromů. Maminka je z toho zoufalá a obě prosíme úředníka z místního úřadu, aby nám pomohl. Ten se k nám chová laskavě a přijede, dokonce zařídí, aby sousedku pozvali ke starostovi a tam jí domluvili. Apolena si doporučený dopis nevyzvedla a

oznámení vyhodila do příkopu u cesty. Dalším sousedům přes silnici vadí krásný dub který roste v naší zahradě. Je po vichřici a sousedka si vynucuje panovačným způsobem, abych šla hrabat k nim do zahrady. Také křičí, abychom dub daly ořezat. Slušně jí odpovídám, že strom je na magistrátě registrovaný jako chráněný a že paní inženýrka z magistrátu zakázala jakýkoliv zásah do koruny dubu a řekla, že je ekologickým přínosem pro okolí. Sousedé na podzim shrabují listí před jejich plotem i u nich v zahradě a potom ho sypou k našim vrátkům a nebo dokonce přes plot do naší zahrady. Později nám sousedé poslali dopis. Píší, že je dub ohrožuje protože roste křivě. Při větrných smrštích, že se obávají, že spadne do jejich zahrady. V dopise sousedé žádají, abychom dub nechaly ořezat, aby větvemi nepřesahoval a neohrožoval bezpečnost jejich a kolemjdoucích. Píší, že pokud jim vznikne škoda budou požadovat, abychom ji uhradily. Odpověď na dopis žádají nejpozději do čtrnácti dnů. Sousedé se asi domnívají, že když žiji s maminkou úplně sama a jsme obě nemocné tak, že nás zastraší a pohrozí nám a my jim vyhovíme. Následuje stížnost z místního úřadu a sdělení o místním šetření. Já i maminka dub milujeme a rozhodly jsme se, že budeme bojovat za jeho záchranu. Na podzim jsem si napsala popis dubu.

Dub.

Někdy mám pocit jakoby dub kvetl ještě jedenkrát na podzim když se jeho listí zlatavě zbarví, když na ně zasvítí z modré oblohy slunce. Tehdy jeho listy rozkvetou zlatými květy a ty rozzáří celý košatý strom. Ten jas dopadne na celou zahradu na cestu i do okolí. Tmavé větve se lehce pohybují ve větru a sněhobílý lehoučký obláček rychle pluje blankytnou oblohou. K němu stoupá dým z komína domku vítr ho zanášá do větví koruny dubu. Kouř lehce zahaluje jeho zlatavé květy listí a zase se rozplývá. Po jehlicích něžné útlé borovičky jež má své kořeny prorostlé a propletené s těmi dubovými klouzají sluneční paprsky. Temně zelené listy břečťanu který se pne vysoko po jeho kmenu se lesknou zlato stříbrně. V listech břečťanu bzučí zlaté roje včel. Překrásný strom – dub nyní celý září jako tmavý svícen z tisíceri rozžehnutých svící. Šíří kolem sebe pokoj, světlo a zvláštní jasnou sílu radosti a štěstí. Nemůže být ten kdo se na něj dívá smutný i kdyby byl před tím než ho uviděl tak ten zvláštní nádherný strom zklidní jeho duši a naplní ji něčím tak krásným, nepopsatelně krásným, že ještě když člověk odchází tak stále ve své mysli má ty zlaté dubové květy listí prosvětlené teplými paprsky slunce. Z nichž některé zvolna tak jak si s nimi větřík pohrává padají na zem, to proto, že už možná zítra nebo pozítří pro dub bude pomalu končit den a začínat noc. Dub se ponoří do klidného spánku a bude snít možná tak jako lidé, třeba o své milé něžné borovičce se kterou je spojen kořeny a jejich větve se sebe lehce dotýkají. A borovičce pínii se zase bude zdát jak on statečný a silný ji chrání před vichřicemi i bouřemi. Jak u něj je v bezpečí. Stále zelený břečťan bude bdít nad jejich sněním a střežit je. A potom se na ně budou tiše snášet sněhové vločky a přikryjí je před mrazem. Svěže zelený věnec jmélu ozdobí dub po několik měsíců. V dubnu ožije dub veselým křikem sojek, které si budou vysoko nahoře ve větvích stavět hnízda pro svá sojčátka.

Nevyhověly jsme sousedům a dub jsme nedaly ořezat. Obracíme se na organizaci Zelený kruh a na magistrát. Ze Zeleného kruhu přijel mladý inženýr a řekl, že by se dub mohl stát památným. Vypracoval znalecký posudek a ocenil strom na 186 tisíc korun. Úřednice z místního úřadu si nechaly také udělat znalecký posudek, ale ten neodpovídal skutečnosti. My jsme si na úpravu stromu objednaly zahradníka z botanické zahrady, pravděpodobně byl ovlivněn sousedem, protože při telefonickém rozhovoru mi sdělil, že mu bylo řečeno že se dub bude kácet. Číslo zahradníka se totiž objevilo ve zprávě jejíž kopii dostali sousedé. Tatínek mi doporučil jiného zahradníka, ten ale přijel v době kdy jsme nebyly doma. Soused toho hned využil, přinesl mu dendrologický posudek, který objednala úřednice z místního úřadu a snažil se ho všemožně přemluvit a ovlivnit, aby ořezal největší větve dubu. Tím by nejen porušil celistvost koruny, ale i strom zmrzačil a mohl úplně zničit. Soused také chce ať zahradník pokácí další stromy podél našeho plotu v zahradě. Dozvěděla jsem se to od otce, kterému to zahradník vyprávěl. Nakonec inženýr, který vypracoval znalecký posudek nám navrhl, že nám dub šetrně upraví. Úřednice nám slíbily, že jakmile bude dub odborně

upravený je celý případ ukončený. Očekávala jsem, že potom už nastane klid, který obě nutně potřebujeme pro své zdraví. Opak se ale stal pravdou. Najednou úplně nečekaně bez jakéhokoliv písemného oznámení, že bude probíhat šetření se objevily dvě úřednice z místního úřadu u našich vrátek a sdělily mi, že souseď odeslal další stížnost. Přinesla jsem jim znalecký posudek z ochrany krajiny a řekla, že je dub odborně upravený a já ani maminka rozhodně nesouhlasíme s jakýmkoliv dalším zásahem do jeho koruny. Úřednice mi oznámila, abych počítala s tím, že nám dají písemný příkaz k ořezání větví. Že ulice není naše, tak problémy s místním úřadem budeme mít neustále. Další týden se zase obě úřednice z životního prostředí objevily u našeho plotu. Tentokrát si přinesly znalecký posudek, který na moji objednávku vypracoval odborník z ochrany krajiny. Tvrdí, že větve směřující ke stříbrnému smrku na parcele sousedů není upravena podle tohoto posudku. Vždyť tu práci dělal stejný úředník, který psal posudek. Úřednice, ale znovu trvá na svém, že strom není upraven podle posudku. Já jsem jí odpověděla jako před chvílí, ale úřednice stejnou otázku rychle opakuje ještě nejméně šestkrát, tak, že sotva stačím odpovídat. Pokládá i další otázky velmi rychle za sebou. Také naléhá abych dala souhlas k ořezání nejsilnější větve směřující ke stříbrnému smrku. Tak řekněte, že souhlasíte, že budete platit značnou finanční částku, kterou bude souseď požadovat. Řekněte ano, že budete platit vzniklé škody. Potom říká: „Co kdybychom přijely a tu větev daly samy uřezat.“ Jsem šokovaná tímto chováním, které připomíná spíš výsledek deliktvenky na kriminálce, nebo šikanu. Proto jsem odpověděla, že bych zavolala policii. Jsem totiž obeznámena s tím, že je takový výkon protiprávní. Když jsem řekla v té tísnivé situaci kterou navodila zvláště jedna úřednice, že bych možná dala větve upravit, v budoucnosti, třeba v dalších vegetačních obdobích. Jedna úřednice zvýšila hlas, „Tak teď jste to řekla, že tu větve dáte ořezat, my to zapíšeme a vy se tam musíte podepsat a větve dát ořezat.“ Namítla jsem, že to může být až v budoucnosti tak jak určí odborník. „Ne,“ říká ostře ta výbojnější úřednice. „Vy jste to řekla, to jsou vaše slova já jsem svědek. My to zapíšeme a vy to musíte podepsat.“ Když si pročítám zápis ze šetření, tak jedna úřednice opakuje důrazně: „Podpis!“ A podává mi pero. Po chvíli obě úřednice uznají, že větve dubu jsou v současné době natolik vzdálené od protějšího smrku, že ho nijak neohrožují. Ta výbojnější úřednice přesto trvá na tom abychom souseďovi vyhověly. Jako důvod uvádějí, že my to stejně nevyhrajeme. Říká: „Souseď má styky a zná kličky, bude vás vláčet po soudech, kde nemáte šanci uspět. Měla by jste myslet na maminku,“ citově mně vydírá úřednice. Cokoliv jsem řekla při tomto šetření úřednice obracejí proti mně. Používají různých metod vyhrožování, zastrašování a rozrušování, aby mě přinutily udělat co si přejí z vůle úřadu, aby vyhověly souseďovi. Moje maminka i když není přítomna jednání na ulici, vidí vše z okna. Chování úřednic ji velmi rozrušuje a následkem toho se jí zhoršuje zdravotní stav. Ten večer po jednání s úřednicemi mně také není dobře. Jsem rozrušená, vyčerpaná a v napětí. Musím zavolat na krizové centrum do Riapsu. Spravedlivý a uznalý lékař se mi hodinu věnuje a říká, že se obě nacházíme ve velmi stresové a zátěžové situaci a pokud by se podobná šetření opakovala došlo by u nás k narušení našeho zdraví. Doporučuje nám ať se nevystavujeme přímému jednání s těmito úřednicemi. Souseď také přemlouvá, například pracovníky z elektrických podniků, kteří přijeli opravovat osvětlení, aby dub ořezali. Napsala jsem na úřad dlouhý výstižný dopis, ve kterém jsem popsala jednání úřednic a celkovou situaci, kterou rozpoutali souseď. Pan tajemník mi odpověděl, že si dopis pozorně přečetl a projednal s úřednicemi způsob jednání připomenul jim, aby ctily Etický kodex. Také mně napsal, že pokud jsem pocítila jednání úřednic jako psychickou újmu, abych přijala jeho omluvu. Inženýr z ochrany krajiny mně a mamince řekl, že kdybychom potřebovaly tak zajde na úřad a zastane se nás. Mám z toho velkou radost a dává mi to odvalu a sílu. Každý den si hraji se svými už jen třemi pejsky. Protože Geoffrey umřel. Jednou jsem na zahradě nešikovně hodila míček svému nejmilejšímu vysokonohému chrtíčkovi Carry – Princovi. Ten narazil čelistí do kovového sloupku a poranil se, ale protože chtěl, abych mu házela dál tak se domnívám, že zranění nejsou vážná a zatím nejdu k zvěrolékaři. Chrtíček druhý den přestává jíst a tak se tam raději vypravím. Dozvídám se tam špatnou zprávu. Je tam infekce a pejsek bojuje o život. Chodím s ním každý den na antibiotika a čištění rány v narkóze. Carry Prince se kupodivu začíná uzdravovat. Zase běhá v zahradě, hraje si a zase se raduje ze života. Šťastné dny, ale netrávají dlouho. Jednou jsem si všimla, že má pejsek v tlamičce novotvar. Když jsem přišla k zvěrolékaři do

ordinace v televizi právě běží film a já slyším z reproduktorů – Je to rakovina. Ten den se dozvídám, že pejsek má zhoubný nádor. Jsem z toho zoufalá. Chci se ještě přesvědčit tak zavolám veterinární sanitku a jedeme do veterinární nemocnice v Českém Brodě. Hodný lékař pejska vyšetřuje a dává mu jen 14 dní života. Uklidňuje mě, abych si nic nevyčítala, že nádor tam musel mít ještě před úrazem. Veterinární sestřička nás potěšila, když nám pověděla o novém léku OVOSANU, který je velmi drahý, ale dává nám naději. Starám se o nemocného pejska, dávám mu piškoty namočené v mléku a také může jíst datle. Mluvím s chrtíčkem vesele, nedávám mu najevo jak je nemocný. Zpívám mu písničky když odpočívá. Nádor postupuje a pejsek přišel o oko. Pejsek žije ještě třičtvrtě roku. Zemřel ve spánku, všimla jsem si že když leží, má zavřená jedno zdravé oko. Zimy v domku jsou kruté. Máme stará kamna a prasklý komín. Praskliny ve zdech způsobují, že se místnosti nedají dobře vytopit. V pokoji se dokonce objevila plíseň. Nemohu dlouho odpočívat po práci, protože mi mrznou prsty a tak musím vstát a nosit uhlí, dřevo a vodu, abych se zahřála. Maminka mně jednou řekla, že si našla v prsu bulku. Myslí si, že je to cysta, ale je to zhoubný nádor. Samota, nemoc maminky. Zlí sousedé a těžké podmínky v domku způsobily, že jsem přilnula k mladému inženýrovi z ochrany krajiny. Neuvědomuji si jak je nebezpečné zamilovat se do někoho úplně neznámého. Maluji mu k vánocům obrázek ptáčka se snítkou cesminy. A dohodla jsem se s ním, že nám upraví další stromy v zahradě. Uklízím a vyklízím alespoň jeden pokoj kde se budeme moci setkávat, protože ostatní místnosti jsou připravené na elektrikáře, který nám bude zavádět elektriku. Svěřila jsem se mladému inženýrovi, že nám přišel dopis z Chropyně na Moravě. Ozvali se zájemci o odkoupení pole z restituce. Inženýr se nabídl, že nám vše vyřídí. Dala jsem mu všechny doklady a dopisy. Musím jít na zubní operaci a inženýr slíbil dojíždět a starat se o maminku. Navštěvuje mě také v nemocnici, každou návštěvou mě ale rozrušuje. Například mně řekl, že má přítelkyni a, že se k ní ještě může vrátit. Také mně radí, aby maminka nešla na operaci. Já jsem zatelefonovala na linku proti rakovině a lékař mi doporučil, abych maminku naložila do taxíku a přivezla na chirurgii. Když jsem to mamince navrhla, tak se zlobí a řekla, že jsem jí zkazila den. Já nenaléhám. Když jsem se vrátila z nemocnice tak mně inženýr slíbil pomáhat s nošením dřeva, uhlí a vody. Také slíbil, že nám nakoupí a dojde na poštu, ale musím dělat všechno sama. Začínám poznávat jeho povahu. Přece laskavý a hodný chlapec by mě nikdy nedokázal zarmoutit jako on v nemocnici. Inženýr vždycky večer někam odchází, záhadně se ztrácí a nikdy mně neřekne kam odjíždí. Má také hodně kamarádů se kterými má podivné vztahy. Poznávám, že mladý inženýr není takový jak jsem si představovala. Začínáme se s maminkou obávat jestli jsme neudělaly chybu, když jsme mu svěřily vyřizování restituce. Zavolala jsem právníkovi na Moravu. Vlídny advokát mi řekl, že se mladý inženýr vydává za vnuka maminky a poradil mi, abychom si restituci vyřizovaly samy, že nám pomůže. Když jsem o rozhovoru s právníkem řekla mladému inženýrovi, tak na mě upřel strašně zlý, krutě ledový pohled, že když jsem přišla do zahrady byla jsem křídově bílá. Maminka se polekala co se mi stalo. Rozhodla jsem se, že vztah s mladým inženýrem ukončím. Ještě před tím jsem zavolala na krizové centrum. Žena, která vzala telefon porozuměla tomu co jsem jí popisovala. Varovala mě, že kdyby inženýr poznal mou závislost, že by se teprve začaly dít hrozné věci. Také radila ukončení vztahu. Maminka na něj má veliký vztek. Zabalila jsem sekeru, kalkulačku a další věci, které si inženýr u nás nechal a balík odeslala a vztah ukončila. Potom inženýr přijel a houkal mnohokrát na klakson. Také mně napsal dopis, že je nebezpečné zůstat bez přátel a že se přistěhuje do Klánovic tak, že se budeme potkávat. Zanedlouho se začínají ozývat podivné telefonáty, kdy různé společnosti zjišťují naši finanční situaci. Také se u vrátek objevují podezřelí lidé. Maminka tvrdí, že nějaká starší žena svítila baterkou do oken. Já jsem zase viděla podivného muže, který se podobal otci mladého inženýra. Šel pomalu kolem a když jsem promluvila na maminku tak se zastavil a nasadil si černé brýle a šel k plotu a díval se upřeně do místnosti. Mamince se daří stále hůře, nádor jí roste a já se bojím při každém krvácení, že se nezastaví a maminka umře. Žena nese svou těžkou nemoc velmi statečně, často i žertuje. Já s maminkou pereme v hrnci pleny a vyvábíme je na kamnech. Potom je v mrazech věším na dřevěné rahno. Soused, kterému říkáme Brumštěták, protože má košťátko a všechno ometá je duševně nemocný a také na nás posílá stížnosti na místní úřad. Chová se hrubě a bez přičiny nadává. Také nám řeže větve stromů. Jednou mi řekl, že by rád házel na souseda kameny, ale, že ví, že by ho

potom odvezli do Bohnic. Brumštěták shromáždí pytle s odpadky v garáži, protože je lakomý a nechce platit za popelnici. Proto se v okolí vyskytli potkani. Prohryzali si chodby i do našeho domku. Je to pohroma, ničí mnoho věcí. Mám sbírku hraček a obávám se o krásné panenky a koničky. Všechno na čem mi záleží musím schovávat. Stejně dělají potkani velké škody. Kvůli pejskům nemůžeme pokládat jed a tak jsem si koupila pasti a chytám na ně velké myši. Daří se mi to v té kritické době, kdy potkani na nás v noci vyskakují a pobíhají po nás tak, že nemůžeme spát. Nakonec jsem vychytala dvacet potkanů. Líčím pasti i když jsem byla varovaná, že mě mohou přerazit prsty a pak bych už nemohla malovat. Jsem ráda, že se mi nakonec podařilo zbavit se těch škůdců i bez deratizace. Jsem znepokojena když vidím, že náš zlatý retrívr Grineček začíná hubnout i když mu dávám víc jídla tak nepřibírá. Když mu házím míček tak za ním nemůže dobře běžet. Vypadá to jako by mu zadní nohy ochrnovaly. Přišel poslední den kdy ho vidím. Leží na sluníčku a vyhřívá se. Přestává jíst i když jídlo tak miluje. Koupila jsem mu šunku Přičichl k ní, olízl se ale prostě nemůže jíst. Pro mě je to bolestné, protože jsem mu lahůdky moc nekupovala. Tak je mi líto že jsem mu koupila šunku v době kdy je těžce nemocný, že ji už nemůže sníst. Zavolala jsem veterinární sanitku, přijela ta samá sestřička, která nás vezla s chrtíčkem do nemocnice v Českém Brodě. Řekla, že ho dají na vyhřívání lůžko. Přenesla ho do sanitky. Mně dala kontakt na lékaře, kterému mám večer zavolat. Lékař mně sdělil smutnou zprávu, že pes má ve střevech asi nádor. Operaci by pravděpodobně nepřežil. Řekl, že pejsek umírá. Doporučil ho uspat aby netrpěl. Souhlasila jsem. Soused Brumštěták zemřel v psychiatrické léčebně a jeho příbuzní za nějaký čas domek prodali. Noví sousedé jsou velmi hluční. Chovají ovce, které někdy vlezou dírou v plotě do naší zahrady a všechno okusují. Zůstal nám poslední pejsek Billon Pierre – meruňkový pudlík. Když vyskočí mamince na klín, tak je neposedný, přešlapuje nožičkami a žena na něj často křičí. Mám ráda klid a ten křik těžko snáším. Chci si po práci odpočinout. Dnes jsem hodně unavená a maminka zase na Billona rozzlobeně křičí. „ Tak půjde do útulku,“ řekla jsem rázně. „ Ne to bych nepřežila,“ odpověděla polekaně maminka. Já odcházím z místnosti, abych neřekla něco co by mě potom mrzelo. Chci se uklidnit v přízemí. V hale jsou sušené meruňky. Ty dneska ještě maminka nedostala, napadlo mě a tak jsem je vzala do ruky a vracím se s nimi nahoru. Najednou slyším ránu. Maminka spadla ze schodů, ale nic se jí jako zázrakem nestalo. Je to pro mě velký šok, když ji tam vidím ležet. Myslím, že je to konec jejího života a že jsem to já zavinila, že jsme se neshodly a já odešla dolů...Strašně si vyčítám své chování a rozhodla jsem se, že k mamince budu vždy vlídná a hodná. Maminka vstává, říká, že musela jít za mnou, že se bála, že dám Billona do útulku Ale také mě uklidňuje, abych si nic nevyčítala, že si pád zavinila sama, že si nevezla baterku. Od té doby maminka jen leží bojí se chodit. Má halucinace a stále na mě mluví. Vidí mě i když tam nejsem. Velmi to na mě působí. Také si uvědomuji jak je maminka těžce nemocná a jak se jí tím zhoršuje psychický stav. Maminka si často stěžuje, že má málo radostí, že jich potřebuje víc a když je nebude mít tak, že se psychicky zhroutí. Trápí mě to, ale nemohu toho stihnout víc. Často jsem večer úplně vyčerpaná na pokraji svých sil. Také maminka slyší zvuk jako když se někde sype šterk, asi má další sluchové halucinace. Prosí mě, abych šla do zahrady a zjistila odkud se nese ten hluk. Jdu tam, a nic neslyším, ale bojím se to mamince říct, aby si neuvědomila jak je duševně nemocná. Moje nemoc se velmi zhoršila. Kůže je na dotek hrubá a drsná jako z plechu, ložiska plasticky vystupují. Kůže mě svědí, v noci nemohu spát. A ve dne na mě čeká tolik práce. Mám i velké otoky na nohou a špatně chodím. Dočetla jsem se, že se nedávno vynalezl nový lék, jmenuje se chytrá houba – bio gama. Vynálezce a výrobce mi poradil, že si mohu dělat zábaly když nemáme koupelnu. Koupila jsem si pleny a každý pozdní večer si je namáčím do vyloužené léčivé směsi a nechám působit až dočasně rána. U rozpálených kamen mívám někdy pocity na omdlení. Po těchto procedurách se kůže začíná uzdravovat. Léčivo je na atopický ekzém a lupénku, tak jsem přesvědčena, že je to lupénka. Byla jsem objednaná na histologický rozbor, ale při mé léčbě chytrou houbou nesmí být zároveň aplikována dezinfekce a tak jsem zákrok zrušila. Mamince se horší onemocnění den ode dne. Jenom leží bojí se chodit. Už si uvědomuje, že by měla vyhledat lékaře. Také se smiřuje s tím, že půjde na operaci do nemocnice. Říká, že takhle to dál nejde, buď nemocnice, nebo konec. Začínám uklízet, aby do místnosti kde leží maminka mohl přijít lékař. Můj psychický stav se také výrazně zhoršuje. Proto jsem zavolala na krizové centrum do RIAPSU a

objednala jsem se k lékaři. Maminka mě, ale nechce pustit, říká, že musím někoho sehnat kdo by v tu dobu byl s ní. Zařídila jsem, že k nám přijede sociální pracovnice z RIAPSU. Cítím, že jedno setkání můj psychický stav nevyřeší. Potřebuji hospitalizaci nejméně na týden. Tak telefonuji na linku seniorů a zařizují pro maminku pobyt a také volám do hotelu pro psy, aby bylo postaráno o našeho pudlíčka. Dnes v noci maminka nemůže spát a říká: „Umírám, já umírám.“ Pociťuji velký strach. Vstávám a mluvím na ni, ujišťuji ji jak ji mám ráda. Maminka také volá, že ochrnuje. Volám záchranku. Ptám se ještě maminky jestli mohou přijet a ona řekne, že ne. Tak příjezd sanitky zruším. Po určitých intervalech se cítím psychicky špatně. Chodím do vedlejší místnosti protože nařikání maminky už nemohu vydržet a tam se modlím. Najednou mám svíravý pocit u srdce. Telefonuji lékaři do RIAPSU. Ráno mně maminka vyčítá, že jsem si s ní nepovídala, že jsem spala. Dává mi za vinu, že se nyní cítí o tolik hůř. Prý měla strašný sen ve kterém byla Japonkou v Japonsku. Další noc mě maminka zase volá že umírá a já vstanu. Říká: „všude je tma,“ působí na ni že mně není dobře. Já maminku uklidňuji. Nakonec ji vezmu za obě ruce a zpíváme si spolu a cítíme se obě lépe. Třetí den telefonuji do RIAPSU a tam zastihnu sociální pracovníci. Popisují jí situaci s maminkou. Žena tvrdí, že maminka mě nemá ráda, prý se mnou hraje hru a vydírá mě, když mě nikam nepouští. Že si musím zařídit nějaký čas pro sebe. Také se svěřuji sociální pracovníci jak je na tom maminka psychicky špatně.“ „Vy s ní spíte v jedné místnosti,“ ptá se překvapeně. „Ano,“ odpovídám. Ale potom si uvědomuji, jak měla maminka v jednu chvíli tak podivný výraz. Polekala jsem se těch slov té sociální pracovnice. Ale večer dělám svou každodenní práci. Už za tmy venku vidím, že je bedýnka na jiném místě a najednou dostanu velký strach, že je tu někde schovaný inženýr z ochrany krajiny. Myji venku dřez a když se vrátím podívám se na maminku a vedle na moji postel. Mám pocit, že mně maminka může být nebezpečná, že mně může ohrozit. Víím, že dnes nemohu spát vedle ní v mé posteli. Zaplaví mě vlna panické úzkosti. Cítím strašný ochromující strach. Bojím se také, že je domluvena s inženýrem z ochrany krajiny, proti mně. Jdu k telefonu a volám do RIAPSU s lékařem mluvím šeptem, aby mě maminka neslyšela, že cítím strašný strach, že nemohu zůstat doma, jestli mohu přijet do RIAPSU. Lékař souhlasí. Objednám si taxi a vezmu tašky, které jsem si připravila na cestu do RIAPSU. Zamknu dům a odcházím. Venku je tma a já čekám na taxík, strach trochu odeznívá. Přijede za chvíli. Vyjždíme. Cítím v intervalech úzkost a potom zase euforické příjemné pocity. Loučení s maminkou mi usnadnila sociální pracovnice, když tak nepěkně o mamince mluvila. Po rozhovoru s ní mám pocit, že mě maminka zradila a jsem zklamaná. Vždycky jsem ji tolik milovala a sociální pracovnice řekla, že se mnou maminka hraje hru. Taxikář hledá RIAPS, nemůže ho najít, jede pomalu a pak zase couvá a vrací se zpátky. Sleduji to a najednou si uvědomím co když maminka volala inženýrovi z ochrany krajiny a pak taxikáři a on mě poveze k němu do bytu a tam mi inženýr něco hrozného udělá. Vyděsila jsem se a uvědomila jsem si, že jsem měla předtuchu jaké mě čeká velké štěstí v životě. To já nemohu dopustit, prolétlo mně myslí. Já se musím zachránit. Otevřu dvířka a vyskočím z jedoucího taxíku. Na silnici se zvednu, zastavím se a napadne mě co když to tak není a taxikář opravdu hledá cestu. Vysvětluji taxikáři, že se mi udělalo špatně a žádám ho jestli by jsme nemohli do RIAPSU dojít pěšky. Taxikář mi vyhoví, jdeme spolu do RIAPSU. Tam dostanu šálek čaje a léky. Čekám na lékaře, který zanedlouho přichází. Popisují mi v jaké jsem teď situaci. Mluvím také o mamince, že tam zůstala sama. Myšlení se mi rozdvouje a rozbíhá, nemohu se soustředit. Prosím lékaře, aby mě nechal v RIAPSU. Vysvětluje mně, že nemůže, že jsou tam jen lehké případy, že mě musí poslat do léčebny. Tak ho prosím, abych se alespoň dostala na pavilon 23 do P.C.P. Lékař říká, že to nemůže ovlivnit. Přijíždí sanitka a odvázejí mě do Bohnic. Mám chvílemi pocity velké úzkosti a chvílemi zase předtuchu velkého štěstí a splněné lásky na kterou jsem čekala. Je to všechno mou nemocí a nebo je to jasnovidná vize? Jsem na příjmu a čekám na lékařku. Přichází. Přesto, že jsem hodně zmatená ji prosím, že doma zůstala moje těžce nemocná maminka úplně sama bez pomoci a také jí vysvětluji, že nemůže chodit. Lékařka mě žádá o telefonní číslo domů. Vybavuji, že jsme si ho daly změnit před nedávnem. Lékařka říká, že si ho najdou, že to zařídí. Sděluje mi také, že moje onemocnění bude trvat čtrnáct dní až tři týdny. Je nutná hospitalizace. Nenamítám. Jsem hospitalizovaná na pavilonu dvě. Dali mi přistýlku. Je to strašná noc. Léky jsem zatím nedostala. Jsem vzhůru celou noc. Nechci spát protože cítím, že by to bylo

ještě horší. Procházím očištěm, je to jako bych umřela a ráno se znovu narodila. Ano je to z mrtvýchvstání znovuzrození. Jedna pacientka stojí na chodbě a něco si pro sebe nesrozumitelně říká. Jde z ní strach Bojím se, že se na mě vrhne, raději se jí vyhýbám. Je tu tma a já se cítím jako na konci, na úplném konci světa. Ráno svítá a otevírají se dveře do společenské místnosti. Objevují se tam ostatní pacienti, sestřičky a ošetřovatelé. Mám pocit, že jsem na jiném světě. Ta strašná noc jakoby kouzlem zmizela. A najednou se objevuje nový život. Je snídaně. Dívám se na stromy venku, poskakují po nich veverka. Ošetřovatel se ke mně chová vlídně a když se mi do postele rozleje čaj, tak slíbí, že mi ji přestele a vůbec se nezlobí. Začínám se trochu vzpamatovávat. Našla jsem si tu kamarádku, je hodná povídáme si spolu. Někdo mi volá, strašně se vyděším, že je to moje maminka, ale je to paní Dora. Nějaká žena se ke mně chová až podezřele přátelsky a já, protože jsem oslabená a psychicky nemocná tak nejsem opatrná. Vypráví mně, že přišla o peníze a že je nyní potřebuje aby se mohla dostat z ústavu. Slíbím jí pomoc od mých přátel. Později si uvědomím jakou chybu jsem udělala. Přestávám s ní mluvit a nevšímám si jí. Žena se najednou promění v ďábelsky zlou. Zle se na mě dívá, mračí se a všude mě hlasitě pomlouvá. V televizi běží film. Sdělují tam kolik žen ročně umírá na rakovinu prsu. Uvědomuji si, že je to znamení, které se týká mé maminky. Když za mnou přijde sociální pracovnice je překvapená kolik věcí si vybavuji. Ptám se jí jak se daří její mamince. Odpovídá „že dobře. Druhý den se dozvídám od pana doktora, že moje maminka umřela. Lékař mi doporučuje abych si pořídila pejska. O té ženě, která mě nenávidí a pomlouvá říká, že je duševně nemocná a, že bude přeložena. Stěhovala jsem se dvakrát. S přistýlkou na pokoj do prvního patra. Také jsem zažádala o přeložení do P.C.P. Jednou mě navštívil pan doktor s bradkou z P.C.P. A doporučil mi, že kdybych užívala studijní léky z USA, že by mě vzali na oddělení. Také mi řekl, že budu ve studii jednoho z lékařů. Radila jsem se o tom s paní Dorou a ta mi řekla abych se toho nebála. Když mě lékař z P.C.P. zase vyhledal řekla jsem mu, že s tím souhlasím. Moje spolupacientka namítla, jestli to pro mě bude dobré v P.C.P. , že je tam přísný řád. Přesto jsem se rozhodla, odcházím do P.C.P. Ještě se jdu rozloučit na poslední vizitu v léčebně na dvojece. Vstoupím do místnosti kde sedí u stolu hodně lékařů, lékařek a personálu. Ptám se : „Udělala jsem dobře, že jsem se rozhodla přejít do P.C.P.“ „Ano,“ souhlasí všichni. A Jeden lékař říká: „ To je štěstí dostat se tam.“ Srdečně se se všemi rozloučím a chválím je jak mi pomohli. Jdu na pokoj. Přijde pro mě ošetřovatel. Balím si věci a odcházím do P.C.P. Dozvídám se, že budu ve studii vedoucího lékaře na oddělení. Poprvé se s ním setkávám. Přichází mě vyšetřit. Je to vlídný, světlolasy a vysoký lékař a na to, že je už docent mi připadá mladý. Chová se ke mně laskavě. Jsem ráda, že budu v právě jeho péči. Jednou jsem mu řekla, v poslední době mám štěstí na docenty. Jsem hospitalizovaná na uzavřeném oddělení v přízemí, na jednotce intenzivní péče ještě se dvěma spolupacientkami. Nejsou zlé. V noci nemohu spát, ale vrchní sestra říká, že to zase bude dobré. Zapisuji si všechny pocity na papír a pak je sděluji panu docentovi. Je mně velkou oporou. Vždycky když s ním potřebuji mluvit si pro mě najde čas a věnuje se mi. Když sedím v jeho pracovně, okny září slunce, je to pro mě velká změna. Je to jako život, probuzení... Jednou mi není dobře a tak řeknu sestřičce, aby mi zavolala pana docenta. Čekám na něj na chodbě a najednou si uvědomím, že ho nechci zarmoutit a také i pro svůj dobrý pocit...Když přijde, tak mu říkám, že věřím, že všechno dobře dopadne. „ Ano to je moje přání,“ slyším jeho slova. A já jsem ráda, že jsem mu to tak řekla. Každý den s ním mohu mluvit. Dělá se mnou různé testy a sděluje mi, že se lepším. Pan docent mi nahrazuje i přátele a rodinu, které jsem ztratila. V té době je jediný blízký člověk, kterého na světě mám. Když jsem přišla do P.C.P. Tak jsem neměla úzkosti na silnici z rozjetých aut a v metru a také mi chutnalo jíst. Ale potom se objevily úzkosti, ale strašně panické, že jsem dokonce v ohrožení života. Ležím v pokoji a mám pocit, že selhávám, jako kdybych umírala. Řešíme s lékaři a se sociální pracovníci situaci s domkem, pohřeb maminky. Také se mnou chtějí mluvit policisté. Pan docent zatím rozhovor s nimi nedoporučuje. Z počátku jsem měla obavy abych zvládla program v P.C.P. Mytí nádobí a další činnosti, ale zatím vše zvládám. Jedeme se sociální pracovníci na úřad, kvůli úmrtí maminky. Pan docent se s námi loučí. Sociální pracovnice je přísná a já se cítím vedle ní hodně ponížena. Poručila mně ať si sundám čepici, ale mně je zima. Chvillemi mám pocit, že si nevybavím slova. Sociální pracovnice si všimne, že mně není dobře a ptá se mě jak se jmenuji a kdy jsem se narodila. Na úřadě je to pro mě velmi těžké, bojím se ataku. Ale nakonec všechno zvládnu.

Nejtěžší je cesta do Klánovic, do mého domku. Jedu tam se sociální pracovníci a setkáváme se tam s úřednicemi z místního úřadu v Praze 9. Stojím před domovními dveřmi, jsou zapečetěné od policie. „Tak odemkněte,“ říká sociální pracovnice. Odlepuji papírovou pásku a vkládám klíč do zámku, otočím a vstupuji. V místnosti kde jsme žily poslední dny s maminkou to vypadá hrozně. Všimla jsem si telefonu ležící na zemi, sluchátko vedle. Peřiny jsou na zemi rozházené a vázička je roztráštěná. Jsou to otřesné, hluboce otřesné zážitky. Uvědomuji si, že mě maminka asi volala, potřebovala mou pomoc...Jsem zoufalá, ale nedávám své pocity příliš znát. Sociální pracovnice prochází pokojem a říká: „Sem se nemůžete vrátit. Nejprve se to tady musí vyklidit a uklidit. Vracím se do P.C.P. Tam je nyní moje útočiště, můj domov. Pan docent je rád, že jsem všechno zvládla. Jdeme spolu po schodech. Vyprávím mu, že jsem napsala pohádkový příběh. Požádá mě abych mu ho přečetla. Mám takovou radost, že zakopnu a málem spadnu ze schodů. Při jednom rozhovoru mně pan docent radí, abych u vyklízení byla, jinak, že by mně mohli vyhodit něco na čem by mně záleželo. Jedeme se sociální pracovníci na vyklízení. Když se setkáme s úřednicemi z Klánovic, tak slyším jak jim sociální pracovnice říká, že ještě nejsem v pořádku, že to bude trvat dlouho, ale že mi končí pobyt v P.C.P. Také z toho mám strach, že mě budou muset přeložit někam do léčebny. Jsme v domku. Uvážu si šátek na hlavu a začínáme vyklízet a uklízet. Na ulici je přistavený kontejner. Úřednice ze sociálky mi přikážou, abych myla kyblíky venku, ale mezitím vystěhovávají věci. Nevidím jak vynášejí postel a uvnitř je plno panenek z mé sbírky. Drobnosti ze stolu také zmizely a mezi nimi byl zlatý prstýnek s diamanty. Když vstoupím do místnosti tak vidím, že chtějí vyhodit překrásnou panenku – miminko. Přetahuji se s nimi o ni. Nakonec svolí, že si ji mohu nechat když jí vyperu šatičky. V pokoji je plno lidí, tři sociální pracovnice a muž ze sociálky a přijel i místostarosta. Jsem ve velkém napětí a stresu. Slyším zesílené zvuky a cítím zesílené vůně. Je to hrozně náročný den. Přivezla jsem si sešity pohádkových příběhů, které budu číst panu docentovi. Když se v noci v P.C.P. Probudím tak si s úlekem uvědomím jestli mi nevyhodily Betyнку a Zuzanku nejmilejší panenky z mé sbírky. Také si vybavuji, že zmizely deky s koničky, které jsme si nedávno koupily s maminkou. Jsou to velmi těžké chvíle. V jídelně jsem na začátku hospitalizace jedla pomalu. I pan docent se mě ptal proč jím tak pomalu, že mu to nevadí, jen ho to zajímá. Potom jedna přísná sestřička na mě křičela, že jím pomalu a tak teď jím rychle a necítím se dobře. Také bývám často z něčeho rozrušená a potom se bojím jíst, aby mně to neuškodilo. Nervově se očividně zhoršuji. Při jednom telefonickém hovoru mně řekla paní Dora, že její dcera odjela do Afriky. Večer po tom telefonátu cítím na pokoji velkou úzkost a pálení na prsou. Mám strach, že mám něco se srdcem. Pan docent má právě volno, ale lékař, který chodí na vizitu, po rozhovoru se mnou si myslí, že je to úzkost. Od té doby se mi úzkosti vracejí. Paní primářka z P.C.P. Podala vzhledem k mému zdravotnímu stavu, návrh na zbavení způsobilosti k právním úkonům. Dostala jsem propustku a jedu sama domů. Nikoho jsme nesehnali kdo by se mnou jel. První propustka v pustém zšeřelém pokoji je smutná. Začínám uklízet a najednou venku uvidím muže, který se podobá otci mladého inženýra z ochrany krajiny. Zpanikařím a chci volat do P.C.P. Nebo paní Doře. Nakonec si představím lékaře, mého vysněného přítele, jak ke mně promlouvá tichým, uklidňujícím hlasem. Potom je mi lépe. Zlá sousedka je ve své zahradě, bojím se vyjít ven. Také jsem šokovaná, když zjistím, že se mi ztratily nějaké věci. Například nové povlaky a prostěradla, krásný kožený postroj se zlatým tygrem na velkého psa. Telefonuji o tom paní Doře. Dohodneme se, že s tím nebudu nic dělat. Jsem rozrušená, nemohu usnout a tak uklízím do čtyř hodin do rána. Také jsem zjistila, že se ztratily nějaké maminčiny deníky. Velmi toho lituji. Mám jet zpátky do P.C.P. A blíží se bouřka. Zdržela jsem se a bojím se, že přijedu pozdě jako Adéla, kterou chtěli kvůli pozdnímu příchodu vyhodit. Jedu metrem i když se na to necítím a lékaři mi to zakázali. Na nástupišti mám strašnou panickou úzkost. Cítím také velmi silné táhnutí do kolejíště, že se tomu téměř nedá odolat. Jen má víra ve štěstí mně pomáhá. Rychle odcházím z nástupiště. Pan doktor s bradkou říká, že to mohlo dopadnout špatně. Jiný lékař při vizitě mně radí raději se vyvarovat v této době jízdě metrem a kdyby se to opakovalo tak odejít ze situace. Jsem na pokoji s pacientkou, která je na tom velmi špatně. Jednou mi řekla: „Vy jste Popelka?“ Ano je to zvláštní, ale já se ztotožňuji s Popelkou. Když jsem chodila pro vodu v domku kolem létali holoubci. Věřím, že jednou budu mít šaty z oříšku i prince. Jsem propuštěna. Jedu domů. Rozloučila jsem se s panem docentem i s panem

doktorem z bradkou. Mám hodně věcí. Čekám na lékaře, který mi podepíše předběžnou propouštěcí zprávu. Všechno probíhá ve velkém spěchu a zmatku asi tak podobně jako když si mě maminka vezla z porodnice. Konečně přijel taxík. Jedeme do Klánovic. Zpočátku se doma cítím moc špatně. Mám v intervalech silné úzkosti. Telefonuji do P.C.P. Jestli si mohu vzít rivotril. Sestřička mi to dovolí, ale říká jen v krajním případě, protože je návykový. Mám strach, že to nezvládnou, bojím se, že si budu muset zvyšovat léky až se předávkuji. Je to těžké když jsem v tomto stavu doma sama. Sociální pracovnice z P.C.P. mi zařídila, že budu jezdit ve čtyři dny v týdnu do ESETU. Bílý Pejsek od sousedů mě chodí navštěvovat jmenuje se Jessinka. Pomalu si začínám zvykat doma. Muž ze sociálky během vyklízení řekl, že by to chtělo velkou odvalu v tomhle domě bydlet sama. A já tu bydlím. Dveře jsou staré, nemají dobré zámky, jsem ve velkém ohrožení. Je tu smutno a pusto, ale zahrádka mi moc pomáhá. Najednou cítím velkou úzkost a zdá se mi, že to nevydržím, stahují se mi i svaly na ruku a v obličeji. Jakoby kouzlem přichází paní Dora se psem. Je to moje záchrana vedu ji ke stolečku do zahrady. Říká, že musím být trpělivá, že to bude ještě dlouho trvat asi tři týdny. Její návštěva mně nesmírně pomohla. Jezdím do ESETU, je tam moc hodná terapeutka Marika. Je pro mě velmi těžké nakupovat a vařit a zapojit se do programu. Jeden klient řekl, že jsem jako v tranzu. Někdy bývám v napětí. Ale zkusím jíst obědy ve společenské místnosti a pomalu se situace s jídlem začíná lepší. V ESET klubu se už také uklidňuji. Doma uklízím a vyklízím. Terapeutka mi říká, že bych mohla chodit do stacionáře. Začínám o tom přemýšlet. Ale v ESET klubu se mi líbí. A tuším, že stacionář bude náročnější. Úzkosti mívám když jedu z ESET klubu domů. Někdy se mi zase stahují svaly na ruku i v obličeji. Radím se s přáteli a všichni i terapeutka Marika doporučují abych chodila do stacionáře. Konečně jsem se rozhodla, nastupuji do stacionáře. První den je tam jen chlapec Jakub a je milý. Povídáme si spolu. Vchází na skupinu paní doktorka. Začínám mluvit o mamince o těch posledních těžkých chvílích. Druhý den je velmi náročný, přišlo víc lidí a paní doktorka nám sděluje, že jedna členka Renata je mrtvá. Jsme z toho všichni moc smutní. Vzpomínám jestli jsem ji neznala, až si vybavím, že jsem ji asi viděla v ESET klubu ve společenské místnosti, ještě s jednou dívkou jak šly spolu na angličtinu. Celou skupinu provází tísnivé mlčení a tíživá tesknost. Několik dalších skupin je ještě moc smutných. Chodí s námi také vysoký starší muž z bradkou jmenuje se Václav. Má smysl pro humor, je tichý a hodný. S Maruškou jsem se poprvé viděla v ESETU ten den co s Renatou, když měla být angličtina. Nyní se setkáváme ve stacionáři. Maruška je osobnost, umí hezky zajímavě vyprávět. Ale já po těch velmi špatných zkušenostech s lidmi jsem opatrná. Marie se zlobí, že jí nechci dát telefonní číslo. Ale nikdo se mi nemůže divit prožila jsem s lidmi opravdová traumata. Nakonec jí číslo přece jen dám a začínáme se sblížovat. Poznávám ji je statečná, štedrá a má dobré srdce. Na skupinách sedí vždycky vedle a také spolu rády vaříme. Moje úzkostlivost na hygienu se také projevuje v kuchyni. Dostávám se kvůli tomu do konfliktů z ostatními členy stacionáře. Jednou po takovém náročném dni pocítím ochromující depresi a zoufalství. Situace je nad moje síly. Do stacionáře dojíždím pět dní v týdnu celých devět měsíců. Někteří členové odcházejí, noví zase přicházejí. Tak se skupina mění. Ve skupinách řešíme s panem doktorem a s paní doktorkou také moje pocity, které jsou dlouhodobě nedobré a také situaci s bydlením. Klienti i lékařka mi doporučují, abych se přestěhovala do bytu kde budu mít pohodlí, teplo a teplou vodu. Zpočátku jsem si vůbec tu myšlenku nechtěla připustit. Ale když poslouchám Marušku a Simonu. Jak mně radí najít si byt poblíž přírody. Nakonec řeknu, že možná bych se do bytu přestěhovala, ale muselo by to být v krásné přírodě. Pan doktor na jedné skupině říká: „Tady na Jižním městě je Miličovský les.“ Ve skupinách stále opakuji jak se cítím špatně. Jak jsou pro mě těžké víkendy, kdy jsem v opuštěném domku sama. Pan doktor mi vysvětluje, že je to ještě krátká doba co jsem ztratila maminku. Ke konci stacionáře jsem se rozhodla, přestěhuji se do bytu na Hájích. Domluvila jsem si schůzku s právníkem z ESETU a jedu se s ním poradit. Doporučil mi abych si do domku pozvala makléře ze dvou až tří realitních kanceláří a porovnal a si ceny. Řídím se jeho radou. Sociální pracovnice z Klánovic mi doporučila malou realitní kancelář. Jsem těsně před podepsáním kupní smlouvy. Telefonuji ještě odhadci a ten mi dá tip na paní, která má soukromou realitní kancelář a prý to nedělá pro peníze, ale že jí ta práce baví. Dá mi na ni kontakty a řekne, abych jí ještě večer zavolala. Mám štěstí, paní z realitní kanceláře zastihnu doma a hned si domluvíme schůzku. Zpočátku jsem nerozhodná, nevím jestli nedělám chybu, když jsem

si vybrala jinou realitní kancelář, než tu kterou mi doporučila sociální pracovnice. Konečně jsem se rozhodla podepíšu s paní smlouvu a ona začíná jednat. Sděluje mi, že manželé z Klánovic mají zájem o koupi mého domu. Zanedlouho je přivede aby se podívali na interiér a zahradu. Dům se jim líbí, ale ještě chtějí přivést odhadce a poradce jestli je stavba dost pevná. Jestli se mají pustit do projektů na rekonstrukci. Mezitím mně přišlo od soudu předvolání, mám dvě stání, ohledně odebrání způsobilosti, které navrhla paní primářka z P.C.P. Paní Dora napsala dopis předsedkyni senátu, ohledně celkové situace a mého zdravotního stavu. Je první stání. Přijeli jsme s paní Dorou a jejím manželem. Přišla i moje obhájkyň – právnička. Je tu i lékař, který se mnou nedávno dělal znalecký posudek. Sděluje svůj názor....Jsem velmi rozrušena a překvapena tím co říká. Paní Dora také. Stání je odročeno. Na druhé stání přišla moje kamarádka Maruška a přinesla mi čokoládu a medvídky. Všichni sedíme v soudní místnosti, je tu i paní Dora. Je vyzvaná moje kamarádka Maruška. Mluví o mně hezky a lidé si myslí, že je sociální pracovnice z ESETU, teprve na konci jejího proslovu se projeví pravda, že je moje spolu - pacientka ze stacionáře. Také já mluvím o stromu dubu, který jsem zachránila. Paní předsedkyně senátu říká na závěr: „Vy jste si sehnala na úpravu vašeho stromu – dubu odborníka z ochrany krajiny, to bych ani já neudělala.“ Odcházíme a paní Dora říká: „Vyhráli jsme, způsobilost Ti nevezmou, ani částečně.“ Pomalu se chystám na stěhování. Sháním krabice od banánů a začínám balit. David z klubu mi přijede pomoci. Z půdy mi nosí dolů nádoby. Hrnce společně myjeme u studny. Také přijede mně pomáhat ještě Ivan, další chlapec ze skupiny. Začínám si uvědomovat, že jsem udělala dobře, když jsem svěřila prodej mého domu po mamince paní z realitní kanceláře v Klánovicích. Je řádná, pečlivá a šikovná. Také začínám poznávat, že je na ni spolehnutí. Moje ošetřující lékařka má radost z toho jak si vedu s přípravou na stěhování, jsme spolu stále v kontaktu a je mi velkou oporou. Přerušila jsem docházku na skupinu, kam jsem začala chodit po ukončení stacionáře. Dojždím do kožního sanatoria Achillea, protože se mi velmi zhoršil stav kůže. Jsem v péči mladé, hodné lékařky. Předepsala mi léčbu - koupele a záření. Lidé v Klánovicích mě zastavují a udiveně se ptají co se mi stalo. Paní primářce z Achillea se nelíbí, že nedochází ke zlepšení. Stav kůže se stále horší, je otřesný, každý se zděsí kdo mě vidí. Mám červenofialové fleky v obličejí. Také mám po celém těle červenofialové fleky s krvácejícími hrboly. Paní primářka z Achillea mně doporučí odebrat kůži na histologický rozbor, ten je ale negativní. Jednou mi moje kožní lékařka řekne, že mě vyfotí a fotografie ukáže panu profesorovi ve všeobecné fakultní nemocnici. Za nějakou dobu mně oznámí, že mě pan profesor chce vidět na superkonsiliárním vyšetření. Souhlasím. Mezitím mně paní z realitní kanceláře hledá byt, mám smlouvu, že do listopadu mohu ještě bydlet v prodaném domě a potom se musím odstěhovat. Pro jistotu si hledám také útočiště v chráněném bydlení. Pomáhá mně i kamarádka. Dělán si starosti, aby se byt do doby která je ve smlouvě našel. Už se nemilosrdně blíží den kdy se musím stěhovat a stále nemám byt. Paní z realitní kanceláře je z toho rozrušená. Když najednou mi volá kamarádka, že její bratr našel na internetu volný byt. Druhý den mi také volá paní z realitní kanceláře, že našla stejný byt. Smluvíme si kdy se na byt pojedeme podívat. Je na klidném místě na Hájích, v Praze4. Ve třetím patře na jih, je světlý a před okny je park. Jsou to dvě místnosti a kuchyňský kout. Jako zázrakem se našel v poslední chvíli. Jednou když jedu z Achillea, tak mi volá manžel paní z realitní kanceláře: „Ten byt je Váš.“ Pocítím příliv radosti. V metru potkám bezdomovce, nabízí časopis Nový prostor, říká mi, že má poslední. Koupím si ho od něj za peníze, které jsem ráno našla pod lavičkou na zastávce. Paní z realitní kanceláře mi doporučí řemeslníka o kterém tvrdí, že jí krásně rekonstruoval dům. Jednou se všichni přijedeme podívat na byt. Dozvídám se, že s bude dělat nová elektroinstalace, plovoucí podlahy. Také se bude malovat, v koupelně se zruší sprchový kout a koupí se nová vana. Řemeslník mně navrhne, že mě odstěhuje. Já stále dojždím do sanatoria v Achillee. Řemeslník mi už dal termín stěhování. Radí mi abych si věci rozdělila na ty které se odstěhují přednostně a pak na věci, které se budou převážet do mého bytu v druhé etapě. Stěhuji se! Předávám klíče novým majitelům a znalecký posudek na strom – dub. Řemeslník mi tvrdí, že u druhé vlny stěhování nemusím být, že všechno zařídí. Navrhl mně, že se budeme dorozumívat telefonem. Teprve když se dá druhá etapa do pohybu vidím jakou chybu jsem udělala. O hodně věcí jsem přišla. I když řemeslník řekl, že mohu přijet ještě poslední den a podívat se jestli v domě něco nezůstalo. Přijela jsem, ale řemeslník mě varuje, že má nový majitel

hroznou náladu, že půjdu do jámy lvové, abych tam nechodila. Ale já se tam přece vypravím. Stojím před vrátky, právě přijíždí nový majitel. Tvrdí mi, že už tam nic nezůstalo. Ale já se jdu do přízemí přesto podívat. A najdu tam moje obrázky - krásné akvarelové práce, Krabici s panenkami, plyšovou kočičku a žabičku a plno dalších věcí. Výhled z místnosti bytu je do parku a na alej stromů. První noc spím v novém bytě. Je tu klid a mír. Stále nemohu uvěřit, že jsem se skutečně přestěhovala, mám svůj krásný, čistý a útulný byt. Moje radost, ale netrvá dlouho. Od své kožní lékařky se dozvídám, že bude přece nutná hospitalizace. Pan profesor to doporučuje. Nezbyvá mi než souhlasit a chystat si věci do nemocnice. Ještě jsem si pohodlí bytu ani pořádně neužila a už musím zase pryč. Jsem hospitalizovaná ve všeobecné fakultní nemocnici na kožním oddělení. Na pokoji jsme zatím dvě. Přišla za mnou lékařka a sděluje mi, že musím podstoupit různá vyšetření. První je histologický rozbor, potom krevní testy. V nemocnici jsem spokojená, chodím do parku na procházky a telefonuji si s přáteli. Při jedné vizitě mi moje ošetřující lékařka sděluje, že jsem vážně nemocná, že mám lymfom. V krvi se našly zákeřné buňky. Teprve až třetí histologický rozbor odhalil vážné onemocnění. Na návštěvu do nemocnice mě přijela navštívit kožní lékařka z Achilley. Ptám se jí jestli je to onkologické onemocnění. „Bohužel je,“ odpovídá smutně. Ptá se mě na vyšetření která mě čekají. „Odběr kostní dřeně a CT.“ „Cětéčko to nic není,“ uklidňuje mě. „Může se na to umřít?“ „Ne, no nebudu vám lhát, může se umřít i na chřipku. Ještě před deseti lety tohle onemocnění neuměli léčit,“ vysvětluje mně. „Ale dnes už ano. Je velmi důležitá psychika,“ upozorňuje mě. Pozitivní myšlení, je u téhle nemoci na prvním místě.“ Zdůrazňuje paní doktorka. Obejmeme se a já říkám „spolu to zvládneme.“ Slibuje mně, „já zase přijdu.“ Paní docentka se kterou jsem se viděla na superkonsiliárním vyšetření mě požádá abych něco ze svého života a o své nemoci řekla studentům. Rozhodla jsem se, že jí vyhovím. Paní docentka sedí vedle mě a pokládá mně otázky. Zpočátku je pro mě těžké odpovídat, ale za chvíli už snadněji sděluji svůj nevšední příběh asi dvaceti studentům. Jeden medik mě nejvíce zaujme, je z nich nejstarší, je sympatický a má dlouhé vlasy. Druhý den mě právě ten medik vyhledá a svěruje se mi že za mnou musel přijít, že ho zaujalo moje poutavé vyprávění.. Vyndá z tašky pohled dvou andělů a dá mi jej. „Určitě se musíme ještě vidět,“ říká rozhodně. Jsem právě po bolestivém vyšetření kostní dřeně a tenhle rozhovor mně moc pomáhá. Těším se, že mě sympatický Libor zase navštíví. Opravdu, přišel! Povídáme si na chodbě a postupně se sblízkujeme. Musím se podrobit menšímu operativnímu zákroku – odběru jedné uzliny z třísla, aby se zjistilo jestli mně budou aplikovat chemoterapii. Telefonuji mojí paní doktorce z psychiatrie, sděluji jí svou diagnózu. Překvapí mě, že zareaguje velmi klidně. „Lupenka nebo lymfom to je stejné,“ říká a mně ten její přístup moc pomáhá. Necítím se potom tak vážně nemocná. Mám sílu nemoc zvládat. Libor mě zase přišel navštívit. Sedíme v nemocnici dole v přízemí a povídáme si. Řekli jsme si, že se máme rádi a začínáme plánovat společnou budoucnost. Chce si mě vzít a říct o tom rodičům. „Moje Veronika,“ řekl Libor. „Jsem rád, že si tykáme, jsme si blíž,“ usmál se, vzal mě za ruku a přiklonil ke mně hlavu. Přinesl mně radost, mám pocit, že je to ten pravý, seslaný, aby mně pomohl s mojí nemocí i paní Dora si to myslí. Libor řekl: „Bůh mě tě seslal, je to láska. Jen, aby to bylo dobré, ta diagnóza. Hlubokou lásku jsi nepoznala?“ „Ne.“ Já bych ti chtěl být oporou a přál bych si poznávat tvůj svět.“ Když si poprvé položil hlavu na mé rameno měla jsem pocit, že mu mohu pomoci, aby nebyl sám v ubytovně daleko od domova. Říká, „jsi moje Večernice.“ Nechávám se okouzlit tvou krásnou duší. Nejsi sama máš mě.“ Při dalším setkání, ale bere svá slova zpět. „Vzali jsme to moc rychle, leká se. Chci, aby to bylo důvěrné přátelství. Budu ti oporou, ale kdyby přišla Běla / jeho bývalá přítelkyně / tak jí také pomůžu. My se nerozejdeme, neopustíme. Nejdřív budeme přátelé a pak se uvidí jestli to bude partnerský vztah.“ To od Libora nebylo hezké, myslím si ještě, že mám moji ošetřující lékařku a paní doktorku z Achilley. Takhle si se mnou zahrávat. Že prý bude můj anděl strážný. Naštval mě. Přece muž musí stát za tím co říká. Ne, aby mně toho nasliboval a pak si všechno rozmyslel. Jsem propuštěná z nemocnice. Prosila jsem Pána Boha o pomoc a pomoc přišla. Setkaly jsme se s paní doktorkou z Achilley v ovocné jídelně na Václavském náměstí. „To jak řekl o té Běle, že kdyby za ním přišla, že by jí pomohl, myslím, že má dobré srdce,“ soudí paní doktorka „To potřebujete. Přemýšlet o vztahu to je nohama na zemi. Je dobré taky, že nemá dokončenou školu. Ale vy netlačte na pilu. Nechte to na něm a uvidíte, že nebudete dlouho čekat,“ říká paní doktorka z

Achilley. Libor přišel na setkání do městské knihovny dříve. Je milý, moc se mi líbí. Povídáme si, v jednu chvíli se dotkne mojí ruky, já ho vezmu za ruku a už se držíme za ruce. Chci dřív odejít, ale on nechce. „Budu rád když zůstaneš, i pro tebe to bude dobré. Mohla bys chodit do kostela mezi věřící. A uchovej si slunce v duši. Slibuješ?“ „Slibuji.“ řekla jsem. Vzal mě za ruku a provázal mě knihovnou. Budeme na sebe myslet, slíbili jsme si. Já na tebe budu myslet když budeš dělat zkoušky,“ usmála jsem se. „Takový dobrý člověk s upřímným srdcem se nemá čeho bát.“ Řekl mně Libor. V neděli přišla SMS jestli bych sním šla do kostela na mši. V kostele mi navrhl, abych se nechala pokřtít. Šel se mnou dokonce za knězem. Pozvala jsem ho do svého byru a četla mu můj pohádkový příběh, který jsem napsala. A on nepochopitelně po tom začíná mluvit o orálním sexu a ještě řekl něco strašného, co mně šokovalo a co si netroufám v této knize napsat. Je to jakoby pro mě skončil. Musím se s tím vyrovnávat. Jsem znovu hospitalizovaná a Libor mě přišel navštívit. Povídáme si, mám z toho dobrý pocit. „Jsi cenná dívka, velmi citlivá a hrozně moc pro mě znamenáš, jsi vzácná,“ říká mi A já mám pocit, že je hodný. Když jsem řekla Liborovi, že tyhle dny byly pro mě náročné, tak mě objal. Chodí mě na hematologii C kde jsem nyní hospitalizovaná navštěvovat každý den. Mazlí se se mnou, nebo mi položí hlavu do klína. Lékař vchází na pokoj a sděluje mi: „Už přišly výsledky z odběru uzliny. Je infiltrovaná, musí být zahájena chemoterapie. Dnes mi aplikují do žíly první dávku agresivní chemoterapie. Potom mě sanitka odváží domů. Volám panu docentovi, dozvídá se o nové léčbě. Říká mi přesvědčivě sugestivním hlasem:“ věřím tomu, že to zvládnete, protože jste strašně statečná. Byl bych rád, aby jste se mohla věnovat tomu co máte ráda, jste silná a pozitivní. Tato přímo magická slova pana docenta mi prolínají celou náročnou léčbou, dávají mně sílu a moc mně pomáhají. Libor mi napsal dopis. Ahoj Veroniko, otevřeně ti píšu nevidím perspektivu v tom, že se budeme scházet v nacpaných čekárnách. Jsem navíc v situaci, kdy si nemůžu dovolit jednoduše odsunout knížky na klementinském stole a vyrazit někam randit po Praze. Myslím, že takto bych dlouho nestudoval. A Veroniko? Určitě by jsi o přátelství se ztroskotancem dvakrát nestála. Jedinou možnou cestou jak uchovat naše přátelství, je kdybys ses rozhodla vzít mě k sobě do bytu. Pak by jsme se vídali přirozeně každý den, ponejvíce v neděli kdy jsou studovny uzavřeny. V principu jde o to, že čas, který trávím se spolubydlicemi na ubytovně by byl náš společný. Veroniko ber to jako návrh. Jen ty rozhodneš, chceš - li mít společníka nebo ne. Jestliže ne, pak na naše setkání a krátké přátelství oba budeme v dobrém vzpomínat, život půjde dál. Každý půjde svou vlastní cestou. Tím samozřejmě kontakt neruším. V případě, že by jsi měla nějaké problémy a chtěla je řešit se mnou, pak víš kde mě vždycky najdeš. S pozdravem Libor.

Jsem zklamaná, nečekala jsem, že se Libor takhle zachová. Jsem ráda, že mám paní doktorku, pana docenta a Kateřinku, jsou mi nyní velkou oporou. V bytě se mi bydlí hezky, jsem stále v kontaktu s paní s realitní kanceláře. Také mi pomáhá chlapec, kterého jsem znala z dřívějšíka. Nabídl mně, že mě bude vozit na chemoterapii a také mně nakupuje. Na jedno setkání přišel s mladou ženou Karolínou, seznámil mě s ní a nyní jsme všichni tři přátelé. Chemoterapie jsou vždycky v pátek jednou za čtrnáct dní. Přijedeme do denní nemocnice, uloží mě do postele a aplikují mně dávku agresivní chemoterapie do žíly. Domů mě vozí sanitka. Objednává mně ji sestřička, protože na zpáteční cestě mívám velké nevolnosti, zvláště od žaludku. V sobotu mi je ještě špatně, ale v neděli je to už lepší. Nejlépe se cítím vždy dva dny před další aplikací chemoterapie. V pátek jednou za čtrnáct dní chodím na odběry. Užívám hodně léků, prednizon, kalnormín a helicid také si píchám injekci neulastu na tvorbu bílých krvinek. Jednou jsem zavolala panu docentovi. Říká mi : „Přeji vám, aby jste to zvládala jako doposud a nepochybuji o tom, že to budete zvládat,“ Tato jeho slova na mě působí zázračně, dávají mi sílu překonávat nejtěžší chvíle v mém životě. Blíží se poslední chemoterapie. Ráno jedeme s Ivanem na poslední chemoterapii. Přišla mi SMS od paní doktorky z Achilley „Držím palce do finále!“ I když je mi hodně špatně, uvědomuji si je to už poslední trápení. Už nebude další pátek, už se nemusím bát až skončí čtrnáct dní. Lékaři mně doporučují světloléčbu. Brzy po chemoterapii je pro mě vyčerpávající jezdit třikrát týdně do nemocnice a tak mně paní primářka navrhne hospitalizaci. Dostala jsem léky, které zcitlivují kůži a tak záření lépe účinkuje. Ale oxoraleny také zároveň zcitlivují oči, tak je nutnost nošení černých brýlí, aby se

nepoškodil zrak. Jsem hospitalizovaná. Mám hodnou spolupacientku starší paní s tou se máme rády a často si také povídáme. V parku píšu pohádkový příběh. Každé ráno po vizitě si chodím do kantýny kupovat dortíky. Jsem opálená a vůbec nevypadám jako po agresivní chemoterapii. Dívám se do zrcadla a mám z toho radost. Jsem hospitalizovaná celý měsíc. V obchodě s občerstvením se diví, že jsem v nemocnici tak dlouho. Paní primářka mi řekla, že mě nechá odpočinout od chemoterapie a pak, že mi doporučí nové léky. Možná interferon alfa a kdyby to nezabralo tak k tomu ještě něco přidají. Po celou dobu od začátku hospitalizace mi pomáhá Ivan. Při kontrole jsem řekla paní primářce, že paní asistentka Šálková navrhla interferon. Tak to bude interferon, řekla paní primářka. Paní primářka mi doporučila hospitalizaci na týden kdy mě sestřičky budou učit aplikovat injekce. Jsem zase v nemocnici. Při vizitě mě paní doktorka upozornila, že budu mít pravděpodobně po první dávce silnou reakci. Noc je to doopravdy hrozná mám velkou zimnici, celá se třesu. Klepám na sestřičku. Uvařila mně mátový čaj a dala peřinu. Chvíli je mi lépe, ale pak cítím jak horečka stoupá. Když jsem si změřila teplotu mám 40. Znovu jsem šla za sestřičkou, řekla mi, že zavolá lékařce. Je mi celkově moc špatně, točí se mi hlava. Přišla za mnou sestřička a dala mi ibalgin a píchla mi injekci. Potom vám klesne teplota a budete mít klid. Po dalších injekcích mám mírnější reakci. Po rozhovoru s paní doktorkou jsem se rozhodla, že budu chodit na skupinu. Domluvila jsem si rozhovor s panem doktorem a první pondělí jsem přišla. Na skupinu chodí také Štěpán, kterého znám z klubu v ESET helpu. Na skupině se cítím dobře. Pacienti mě obdivují jak jsem zvládla psychické i onkologické onemocnění. Na skupinovou terapii také chodí Ivan můj kamarád. Jednou se v mém v bytě domlouváme, že mě bude doprovázet zase k lékaři. Ivan má špatnou náladu a nechová se ke mně hezky. Když se mu o jeho chování zmíním na skupině tak se rozzlobí a mně je z toho špatně. Jsem ve velkém napětí a točí se mi hlava. Později se Ivan k té neshodě často vrací, ale já už o tom nechci mluvit. Přestává mě doprovázet k lékařům a na různá nová místa. Zkousím tam jezdit sama. Například si sama sháním telefon a jezdím na sociální odbor. Z každého nového úspěchu mám velkou radost. Cítím úlevu, že už nejsem na nikom závislá. Štěstí o kterém jsem měla předtuchu skutečně přichází. Mám cenné, hodné a citlivé lidi kolem sebe. Vývoj mé těžké psychické nemoci vidím jako v zrcadle, když pan docent říká: „Děláte velké pokroky, já se už o vás nebojím.“ Ano cítím se o hodně lépe. Těším se ze života. Také moje závažná onkologická nemoc je stabilizovaná. Pan profesor říká: „Těžko lze pacienta považovat jako úplně vyléčeného, ale váš stav je nyní dobrý a může být dlouhodobě v remisi.“ I když si stále píchám interferon a jezdím několikrát týdně na světloléčbu a užívám zyprexu a seropram. Přesto pocítuji krásný pocit vítězství. I při tom se dá zažít šťastný, radostný život a plnit si přání. Moje paní doktorka mi moc pomáhá a já jsem jí za to vděčná. Zbavuje mě nepříjemných pocitů vtíravých myšlenek a některých úzkostí. Také už jenom vědomí, že jí mohu zavolat pro mě hodně znamená. Kůže se přímo zázračně uzdravuje. V obličejí po červených flecích nezůstaly žádné stopy. Vrchní sestřička říká, že jsem největší úspěch jejich kožní onkologické kliniky. Na skupinu jsem přestala chodit, už pro mě sezení s panem doktorem ztratila význam. Každou neděli, když je hezké počasí jdu za zvířátky na farmu, poblíž Miličovského lesa. Mám tam dvě oblíbené ovečky, Jedna má v oušku číslo 148 a druhá 120. Jsou to nerozlučné kamarádky a obě, zvláště ta 148 se nechají hladit. Lidé se diví, že ovečky drží a neutečou. Také chodím za kozičkami mám tam moc ráda malinkého kozlíčka, kterému jsem dala jméno Čumáček. Ale dozvídám se, že zmizel. Asi ho někdo ukradl, ale také mohl utéct. Vedle farmy je velký rybník. Ráda se dívám na hladinu po které neslyšně plují labutě, i s malými labuťátky, kačenky a lysky. V lese se vítám se skřítečky a vílami. Vidím jejich postavičky se mihnout na smrku, mezi zářícími krůpějí po dešti. Jsem tu s nimi šťastná. Skotačí v loňském listí a někteří si i sundají čepičku a mávají s ní. Radují se a volají juchů, juchů. Mlhavé postavy vil v světle tyrkysových, fialových a růžových šatech a závojích zahlédnu tančit mezi štíhlými kmeny bříz. Les je pro mě vždy opředený kouzlem. Ráda tam vdechuji svěží čistý vzduch. Místo skupiny jezdím každé pondělí do ateliéru. Obrázky se terapeutkám moc líbí. Namalovala jsem koničky v pohybu a za nimi duhové pozadí. Veverky na větví, koťátka s maceškami, a také dvě hlavičky dětí. Jsem ráda, že mohu rozvíjet mé výtvarné nadání. Terapeutky mi slíbily pomoci s uspořádáním výstavy. Každý pracovní den mi vozí ze sociálky obědy. Když přijedu v úterý a v pátek ze světloléčby tak si oběd jen ohřeji a potom po obědě chodím spát. Přátelství s Maruškou se

rozvíjí, jsem šťastná, že jsem ji našla. Maruška mi nahrazuje skutečnou rodinu. Má mě moc ráda. Při jednom telefonním rozhovoru mi dokonce řekla, že mě má ráda jako vlastní sestřičku. Je to tak, náš vztah je hluboký a pevný. Maruše se zhoršil zdravotní stav a lékař jí doporučil aby chodila v doprovodu. Doprovází ji její dobrý kamarád Radek. Také oba jezdí jednou za čtrnáct dní ke mně na návštěvu. Zvykla jsem si na jeho společnost a věřím, že je Radek dobrý člověk. Užívám si nejen přítomnost Marušky, ale také Radka. V ateliéru se mi líbí stále víc. Terapeutka Sandra nám navrhla, abychom všichni malovali obrázek na společnou výstavu. Malujeme stromy baobaby, každý ho vytváří ve svém pojetí. Můj strom je krásný rozložitý a hezky jsem ho vystínovala. Kolem baobabu jsem namalovala kouzelné postavičky skřítečků s rozžatými lucerničkami a svíčkou, jak tančí, aby obrázek nebyl statický. Mám velkou radost, protože je můj strom – baobab vybraný na výstavu. I když je vernisáž večer rozhodnu se a jedu tam. Nelituji. Před začátkem čekám venku a dívám se na pejsky jak si hrají a běhají v parku. Vcházím před osmnáctou hodinou s maminkou chlapce, který také chodí do ateliéru. Sedneme si všichni ke stolu a já když vzhlednu právě nad mou hlavou visí můj obrázek. Je na nejkrásnějším místě a nejlépe osvětlený. Krásně se vyjímá na výstavě a skleněném klip - rámu. Jsem šťastná. Na vernisáž za mnou také přišla Marika - bývalá terapeutka z klubu v ESET-HELPU i se svým přítelem a přinesli mně modrý hyacint v květináčku. Vedoucí Baobabu chce abych další měsíc vystavovala já. Ale na mě je to moc brzy. Po konzultaci s terapeutkou Sandrou se rozhodnu, že svoji vlastní výstavu budu mít na podzim – v říjnu roku 2012. také v dubnu malujeme všichni v ateliéru obrázky na výstavu, která bude mít název „Můj život v barvách“ Malujeme novou technikou na navlhčenou velkou čtvrtku rozpíjíme anilínové barvy. Tato technika mě lákala už dříve, ale nyní když bude nová výstava začínám malovat první obrázek v tyrkysových, růžových a zlatých tónech. Jedna klientka z ateliéru mi řekla, že jí připomíná chobotničku. Dala jsem si s ním práci, ale ještě z obrázkem nejsem moc spokojená. Všimám si jak malují ostatní a nechávám se inspirovat. V mysli už se připravuji na druhý velký obraz na dubnovou výstavu. Doma si ho zkouším malovat na malou čtvrtku. Žiji radostí s představou jak ho v pondělí budu malovat. Přijdu do ateliéru a zjistím, že chybí právě velké čtvrtky, formát na který malujeme obrázky na výstavu. Ale terapeutka jde do papírnictví a sežene je. S velkou chutí se pouštím do nového obrázku fialovo - tyrkysového abstraktního květu. Obraz je namalovaný v jasných i mlhavých fialových, tmavě zelených a tyrkysových tónech se světle tyrkysovým pozadím. Daří se mi čtvrtku odvážně víc namáčet a pozvolna štětcem nanáším barvu... Dívám se na obraz a mám velkou radost – podařil se. Víím, že bude vybraný na výstavu. Vernisáže se uskutečňují první středu v měsíci. Upevňují mi sebevědomí a přinášejí pocit štěstí. Vernisáž „Můj život v barvách“ má velký úspěch. U každého obrazu v bílé paspartě a ve skleněném klip - rámu je báseň. V programu je také koncert flétnového tria. Sedím u stolu a povídám si s Vladanem je to inteligentní, sympatický muž a je nadaný na malování. Líbí se mu můj obraz a bere si kartičku na které je vyfotografovaný. „Ukaž korálky Veroniko, pochlub se,“ vyzval mě Vladan. Když přišla Sandra vzala je do ruky, dívala se na polodrahokam uprostřed a řekla „krásný“. Korálky jsem si sama navlékala. Na vernisáži zůstávám jen hodinu a pak se loučím. Vladan se lehce dotkne mojí paže když odcházím. Máme konzultaci se Sandrou. Domlouváme se, že příští setkání bude porada o výstavě. Dnes jsme se sešly hodinu a půl před ateliérem. Rozložily jsme všechny obrázky na stoly. Ty z minulé tvorby před dvaceti lety i ty namalované nedávno. Sandra je okouzlena starými obrázky. Moc se jí líbí i ty nové, říká, že jsou pozitivní. Vybraly jsme spolu několik starých a několik nových obrázků. Dnes také vybíráme barvu pasparty. Sandra mi napsala úkoly na příště. Mám vymyslet název výstavy a na štítky napsat názvy obrázků. Také si budu připravovat projev a budeme se radit o pohoštění. Nyní vybíráme hudbu. Namalovala jsem na přední stranu pozvánky květ šípkové růže. Napsala jsem pozvánka na výstavu Veroniky Polesné. „Pohled do mé tvorby tehdy a nyní“ Na vnitřní stranu jsem napsala. Nechávám se inspirovat říší zvířat, pohádek dětí a fantazie. V minulé tvorbě uvidíte stíny minulosti a v nové tvorbě jas přítomnosti. Sandra mně pozvánky vytiskne. Pan docent je mně stále velkou oporou. Pokaždé mě pochválí. Posledně řekl, že jsem šikovná a že si v každé situaci dovedu poradit. Mám z toho velkou radost. Povzbuzuje mě a díky němu se stávám lepší... Včera se na obloze objevily dvě nádherné duhy. Jedna jasná a druhá v mlze, fotila jsem si je z okna mého bytu. Jednou mně pan farář Erdinger řekl, že duha znamená štěstí. Vernisáž se blíží. Jednu pozvánku jsem také dala panu

docentovi. Řekl: „já se tam možná zastavím, ale nic neslibuji.“ Terapeutka Sandra mě při jedné konzultaci moc pochválila, že přicházím vždy včas a jsem připravená, také řekla, že je se mnou spolupráce velmi příjemná. Dnes je třetího října a já se chystám na svoji první vernisáž. Oblékám se do tyrkysové sukně a vyšíváné tuniky ve stejné tyrkysové barvě. Vzala jsem si tyrkysové korálky, které jsem si sama navlékala. Na tuniku jsem si připnula tyrkysový květ ibišku s třpytivými okraji. Vernisáž má začátek v půl šesté, ale já jsem přišla dřív a fotím si mé obrázky. Přistoupil ke mně chlapec, kterého jsem znala z ateliéru. „Tvoje obrázky jsou moc hezké, „řiká a je moc milý. Venku jsem potkala Sandru a jdeme se dohodnout s kapelou ohledně hudby. Potom jdeme dovnitř a já chystám spolu s ostatními terapeutkami pohoštění. Mezitím začínají chodit první hosté. Přivítala jsem kamarádku, kterou mám ráda jako sestřičku - Marušku s Radkem. Najednou poznávám Zbyška, jeto muž, který mně nahrazoval otce. Říkám: „Zvu tě, abychom si spolu prošli mé obrázky. „To je tady tvoje,“ diví se. „Ano.“ Zastavujeme se u holčičky Jitušky, kterou znal. Její babičce prodal rodný dům. „Tohle je dobrý,“ říká Zbyšek. „Tyhle obrázky jsem malovala před dvaceti lety,“ ukazují na akvarely v oválných paspartách. „A které jsou nové?“ ptá se se zájmem Zbyšek. Vedu ho k duhovému obrázku, který má název koně běžící za štěstím. „Ten je krásný,“ dívá se na něj tatínek. Ptám se na jeho kamaráda. „Ten je na tom moc špatně, upadl, zlomil si klíční kost, byl v nemocnici ale podepsal revers a přijel domů, nyní o něj pečují,“ líčí smutnou situaci Zbyšek. „Moc si vážím, že jsi i za těchto okolností přišel na mou vernisáž,“ oceňuji jeho přítomnost. Ale nemůže zde dlouho zůstat, tak se hezky rozloučíme. Za chvíli vchází moje pani doktorka. Mám velkou radost. Vítám se s ní a vedu ji ke stolu. Ve dveřích se objevují další hosté, staniční sestřička z onkologické kožní kliniky, nebo moje bývalá terapeutka z ESET – HELPU Marika. Jazzová hudba začíná hrát, je hodně hlasitá a zpěvačka zpívá. Pak mě Sandra upozorní, že je čas na můj projev. Stoupnu si vedle ní. Nejprve pár slov promluví Sandra a předá mně mikrofon. Je to můj první projev v životě. Nejprve mám pocit, že neřeknu ani slovo, ale přece začínám: „Vítám Vás na mojí první výstavě. Maluji už od dětství, malování mi přináší odreagování, radost a pocit štěstí. Některé obrázky jsou staré dvacet let, jiné ze současnosti. V ateliéru kam chodím od srpna roku 2011 nacházím hodně inspirace. Miluji svět pohádek dětí zvířat i fantazie a tam také hledám inspiraci. Chtěla bych poděkovat terapeutce Sandře, že mně pomáhá a podporuje v životě a, že mně pomohla s přípravou na výstavu. Také chci poděkovat celému občanskému sdružení Baobab, že se výstava mohla uskutečnit. Ze zde přítomných zejména vítám pani doktorku Benešovou. Také vítám sestřičku z onkologické kožní kliniky, mé přátele a všechny ostatní, kteří se přišli na moji výstavu podívat a které mám ráda.“ Když slyším potlesk, tak si uvědomuji, že jsem se ani jednou nepřerekla. V duchu se raduji, že jsem proslov zvládla a uvědomuji si, že je to také tím, že jsem se na něj dobře připravila. Maruška s Radkem mi nesou květiny. Terapeutky nalévají alkoholické a nealkoholické šampaňské. Atmosféra je bezprostřední když si přitukáváme skleničkami. Pani doktorka nás všechny pozvala na výborný čaj. Já jsem si vybrala hruškový se zázvorem. Do kavárny vběhla asi dvouletá holčička a moc se jí líbí kapela, začíná na hudbu tančit svůj taneček a je to moc roztomilé. Když jí maminka odnáší tak pláče. Sandra mě požádala, že si všichni projdeme výstavu, a já abych jim něco pověděla k obrázkům. Popisuji jak obrázky vznikaly a koho jsem malovala. Mezitím nás fotograf fotografuje. Také všem vyprávím jak jsem o obrázky mohla přijít během stěhování a potom šťastnou náhodou jak jsem je zachránila. Bývalá terapeutka z ESET – HELPU Marika říká: „Tady má někdo talent.“ Zase začíná hrát hudba a zpěvačka zpívá. Dívám se ke dveřím a vím, že pan docent už nepřijde a je mi to moc líto, protože s ním by byla vernisáž ještě více slavnostní. Je půl osmé a já se ze všemi loučím. Sandra se na mě krásně usmívá a říká: „Bylo to perfektní, projev jste zvládla nádherně. Musíme si dát schůzku o vernisáži. V pondělí jsem jako vždycky přišla do ateliéru, tentokrát jsem se těšila ještě více než obvykle. Sandra mně prozradila, že muž, který má vystavovat v listopadu si po mé výstavě na to prý netroufá. Terapeutka Simona z Baobabu mně zase řekla, že se na mou výstavu šla podívat se svým přítelem a tomu se tak mé obrázky líbily, že si dokonce chtěl jeden koupit. Sandra vyrobila malé knížečky do kterých mohou hosté Café na půl cesty psát svůj názor na aktuální výstavu. Všechny ohlasy na mou výstavu mě moc potěšily. Jeden zvlášť, který napsala Lenka, je to celý dopis. Jak si zvykla na mé obrázky, že vidí oči tváří když je v práci a jak jí bude líto až výstava skončí... Když jsem si přečetla všechny

knížečky, tak jsem odcházela z kavárny šťastná. Maruška mi řekla, že další výstavu bych mohla mít kavárně v Dendritu v ESET – HELPU. Vernisáž mě nabila spoustou pozitivní energie. Mnohem více mě nyní baví psát, malovat, fotografovat a navlékat korálky. Také milým hodným lidem kolem mě mohu svou radost nyní rozdávat...